

Werner Mücher

CZASY KOŃCA

Werner Mücher

CZASY KOŃCA

„I stanie się owego dnia, że nie będzie drugiej światłości ani gęstej ciemności; lecz będzie jeden dzień, który jest wiadomy Panu, a nie będzie dnia ani nocy; wszakże czasu wieczornego będzie światło... A Pan będzie królem nad wszystką ziemią” (BG).

(Zach. 14,6-9).

Tytuł oryginału niemieckiego: Die Zeit des Endes

*Wydawca oryginału: Verlag Christliche Schriftenverbreitung
Postfach 100153 42490 Hückeswagen Niemcy*

© Copyright by Beröa-Verlag, 8038 Zürich, 1982

© Copyright for Polish Edition by GBV - DILLENBURG, 2007

Tłumaczenie: Piotr Baron

Redakcja: zespół

Korekta językowa: Michał Wieloński

Projekt okładki:

Przygotowanie do druku i druk:

Wydawnictwo ARKA, www.arkadruk.pl

Pierwsze wydanie polskie

ISBN 978-83-85930-17-4

Wydawnictwo: GBV - DILLENBURG

Eiershäuser Str. 54

D-35713 Eschenburg

Tel. 0049-2774-80050

Fax 0049-2774-800550

SPIS TREŚCI

Słowo od Wydawcy	7
Wprowadzenie	9
Czasy i chwile	12
Powstanie państwa Izrael początkiem wypełnienia się prorocत्व czasu końca	13
Pochwycenie wszystkich prawdziwych wierzących	15
Mieszkania w domu Ojca	20
Godzina próby	21
Ostatnie tygodnie Daniela	24
Wstąp tutaj	30
Strącenie Szatana z Nieba	30
Antychryst	35
Wielki Ucisk	40
Kto jest Asyrią?	47
Król Północy	51
Zwierzę – lub: „Zjednoczona Europa”	53
Bitwa w Armagedon	58
Chrystus rozlicza się z obydwo ma zwierzętami i ich wasalami	62
Jeszcze raz o królu Północy	65
Chrystus ukazuje się na Górze Oliwnej	66
Sąd nad ościennymi narodami Izraela	69
Co stanie się z Rosją?	71
Sąd nad żywymi	74

Tysiącletnie Królestwo Pokoju	77
Wielki Biały Tron – sąd nad umarłymi	85
Przyszły wieczny stan	88
Zakończenie – finał	92
Słowo końcowe	95
Dodatek I: schemat kolejności wydarzeń	97
Dodatek II: Przegląd historii Kościoła z Objawienia 2 i 3 (siedem orędzi do zborów)	98
Dodatek III: Przegląd sądów z Księgi Objawienia (pieczęcie, trąby i czasy gniewu)	99
Dodatek IV: Literatura	100

Słowo od Wydawcy

Książka ta została napisana w 1991 roku jako zachęta dla czytelnika zainteresowanego prorocत्वami Biblii dotyczącymi biblijnej historii czasów końca. Autor daje nam rzetelny przegląd tego, co na ten temat mówi całe Słowo Boże. Przy komentowaniu korzysta dość szeroko z dobrej, uznanej literatury, napisanej w tym interesującym temacie.

Sporadycznie ustosunkowuje się do ówczesnych krajów, wydarzeń politycznych i konkretnych osób. Patrząc na to z perspektywy roku 2007 możemy zrobić bardzo ciekawe spostrzeżenia, że minęło tylko piętnaście lat, ale w historii zaszły gwałtowne i zasadnicze zmiany. Upadł system jawnie deklarujący ateizm na terenach byłego ZSRR. Powstałe państwa ubrały religijne płaszcze, ale czy zmienili się również ludzie w tych państwach? Z pewnością człowiek zmienia się wolniej niż historia. Szczególnie, gdy był kształtowany od kilku pokoleń dla potrzeb wojującego ateizmu. Również z pewnością możemy powiedzieć, że w tych piętnastu latach da się zauważyć postępującą na całym świecie ogólną laicyzację i ateizację wszystkich religijnych ludzi, a szczególnie dotyczącą ludzi w chrześcijaństwie.

Prowadzi to w konsekwencji do ukrytej wrogości lub jawnej niechęci odnośnie Boga i Chrystusa, którego posłał i który urzeczywistnił, będąc tutaj na ziemi, prawa miłości i wolności bożej.

Ciągle rosną więc armie gotowe zdecydowanie przeciwstawić się wszystkiemu co Boże. Do końca dziejów historii mogą one ubierać się jeszcze w różne mundury i zajmować różne pozycje, ale w końcu pod jednym sztandarem wyruszą na bój swój ostatni. Bo czy człowiek może zniszczyć Boga i ostać się?

GBV/RLCh

Wprowadzenie

Chyba każdy zauważył, że w ciągu ostatnich kilkunastu lat świat bardzo się zmienił. We wschodniej Europie zaszły kolosalne zmiany. Upadł mur berliński i żelazna kurtyna. Niemcy się zjednoczyły. Wcześniej nikt nawet o tym nie śmiałby marzyć. Dyktator Czauczeksu nie żyje. Pokojowo rozwiązano wiele konfliktów. Wszyscy odetchnęli z ulgą. Wkrótce jednak na horyzoncie pojawiły się kolejne problemy: Irak zaatakował Kuwejt. Następnie na Żydów modlących się przy ścianie płaczu posypały się kamienie arabskiej młodzieży. Czy to prawda, jak niektórzy uważają, że tam ma być położony fundament pod budowę nowej świątyni izraelskiej? Po pewnym czasie żołnierze izraelscy zastrzelili siedemnastu Arabów... Stany Zjednoczone zastosowały ostre sankcje względem Iraku a w końcu postawiły mu ultimatum wycofania się wojsk z Kuwejtu do 15 stycznia 1991. Cały świat zamarł. Czy Izrael zostanie wciągnięty w konflikt?

Po krótkim czasie zostaliśmy świadkami strasznej wojny. Saddam Husajn nie cofnął się przed tym, aby zabić dziesiątki tysięcy ludzi i dodatkowo w straszny sposób skazić środowisko. Za jakiś czas świat znów przeżył chwile grozy, kiedy Gorbaczow w czasie puczu w Rosji został

zrzucony ze swojego urzędu. Wydarzenia polityki światowej rozgrywają się najczęściej w ten właśnie sposób. Po wydarzeniach w Rosji wszyscy zastanawiali się, jak ma wyglądać przyszła Rosja... Następnie pytano się, jak długo będzie trwała wojna domowa w Jugosławii? Jak długo będą trzymać władzę komuniści w Chinach?

Czy wojna na bliskowschodnim froncie była tylko przedsmakiem przyszłych wydarzeń? Czy obiecane przyjście Pana Jezusa jest bliskie, jak wierzy wielu chrześcijan? Jak uregulowany zostanie pokój na Bliskim Wschodzie? Czy można zagwarantować długotrwały pokój? Jak potoczą się dalej wszystkie te sprawy? Kiedy rozegrają się wreszcie wszystkie te wydarzenia, o których wyraźnie, prawie z minutową dokładnością mówi Biblia? Wszystko to są pytania, które stały się palącymi w jednym momencie.

Wielu przeczytało już niejedną książkę o prorocत्वach, jednak wiele rzeczy było w nich zbyt skomplikowanych, a o innych rzeczach już zapomniano. Moim pragnieniem jest, aby w tej małej książeczce przedstawić szkic przyszłych wydarzeń i dodatkowo przedstawić je w chronologicznej kolejności, a ostatecznie wzbudzić w czytelnikach zainteresowanie biblijnymi prorocत्वami. Dlatego będę próbował zacytować pewne miejsca z Biblii i pokazać ich związek,

a przede wszystkim pozwolić, aby Biblia przemawiała do nas osobiście. Dlatego moim życzeniem jest, aby każdy, w którego rękach znajdzie się ta książka, koniecznie czytał ją razem ze Słowem Bożym.

Moim życzeniem jest, aby wszyscy, którzy wierzą w naszego Pana i Zbawiciela, z radością Go oczekiwali.

Marienheide, wrzesień 1991
Werner Mücher

CZASY I CHWILE

„Ale o tym dniu i godzinie nikt nie wie: ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec. Baczcie, czuwajcie; nie wiecie bowiem, kiedy ten czas nastanie.” (Mar. 13, 32.33).

Od momentu, kiedy ludzie zaczęli zajmować się biblijnymi proroctwami dotyczącymi czasów końca, zaczęli jednocześnie zadawać sobie pytanie: kiedy się to wszystko stanie? Odpowiedź jest bardzo prosta: Tego dokładnie nie wiemy. Może to nastąpić już jutro, a może za kilka lat. Ważniejszym pytaniem pozostaje, czy jesteśmy gotowi na to, aby proroctwo się już wypełniło, nie zaś, kiedy się ono wypełni.

Nie chcemy także zapominać, że w obecnych czasach Bóg zbiera bogate żniwo. Tysiące ludzi nawraca¹ się w byłym ZSRR. Wierzący nie potrafią nadążyć z drukowaniem Biblii i chrześcijańskiej literatury. Bóg czyni potężne dzieło. Módlmy się szczerze, aby również w Chinach, Indiach i innych krajach drzwi dla głoszonej ewangelii zostały szeroko otwarte.

¹ Pod pojęciem nawrócenia nie należy rozumieć zmiany religii, lecz świadome przyjęcie Ewangelii Jezusa Chrystusa, powiązane z osobistym wyznaniem win przed Bogiem i przyjęcie dzieła pojednania Pana Jezusa na krzyżu.

POWSTANIE PAŃSTWA IZRAEL POCZĄTKIEM WYPEŁNIENIA SIĘ PROROCTW CZASÓW KOŃCA

„A od figowego drzewa uczcie się podobieństwa: Gdy gałąź jego już mięknie i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato. Tak i wy, gdy ujrzycie to wszystko, wiedzcie, że blisko jest, tuż u drzwi. Zaprawdę powiadam wam. Nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie.” (Mat. 24,32-34).

Od maja 1948 roku, po okresie przerwy liczącym prawie 1900 lat, znowu istnieje państwo Izrael. Od tego wydarzenia biorą początek proroctwa czasów końcowych. Jedno z najbardziej wyraźnych, a dotyczące tego zagadnienia, znajdujemy bez wątpienia w Ewangelii Mateusza 24, gdzie Pan Jezus w ostatnich dniach swojego życia osobiście mówi o przyszłości narodu izraelskiego.

Uczniowie zapytali Go, po czym będą mogli rozpoznać, że On przyjdzie. Odpowiadając na to pytanie, Pan nie udzielił im dokładnej odpowiedzi, lecz mówił o drzewie figowym jako o znaku. Jeśli dokładnie czytamy Ewangelię Mateusza, zauważymy, że drzewo figowe jest tu obrazem Izraela (Mat. 21,18-21; por. Joel 1,7; Rzym 11).

Bardzo wyraźnie zostało to określone przez wyrażenie: „...to pokolenie nie przeminie², aż...” (24,34), które jednoznacznie wskazuje na naród izraelski. Prawdziwości tych słów dowodzą dwa tysiące lat historii tego narodu. Jakże wiele narodów próbowało wyrządzić zło temu ludowi! Jednym z najobrzydliwszych przykładów jest to, co uczynił Żydom naród niemiecki. Wywołuje to do dzisiejszego dnia wstyd i poczucie winy ludzi tego kraju.

Pąki na drzewie figowym miękną, a liście zaczynają wypuszczać. Obraz ten dotyczy narodowego zaistnienia państwa Izrael. Jednak przyjdzie dzień, kiedy drzewo figowe przyniesie dojrzałe owoce dla Boga, kiedy Izrael odrodzi się także duchowo. Czas ten nastąpi już niedługo, gdyż wszyscy już zauważamy, że *„słońce jest blisko”*.

W księdze proroka Ezechiela w rozdziale 37 znajdujemy dokładny opis procesu odrodzenia narodowego i w końcu duchowego zmartwychwstania Izraela. W obrazie wyschłych kości, które zbliżyły się do siebie i zostały powiązane ścięgami, pokryły się ciałem i skórą,

² Pojęcie „pokolenie” można wprawdzie przetłumaczyć także „generacja”, lecz nie chodzi w tym przypadku o to znaczenie. Por. np. 5 Moj. 32,5.20; Psalm 12,8; Mat. 11,16; 12,39-45;23,36; Dz. 2,40.

prorok opisuje najpierw narodowe odrodzenie Izraela (w. 1-8). Potem następuje duchowe odrodzenie: Boże tchnienie wskrzesza życie narodu izraelskiego (w. 9-14).

W Słowie Bożym występują niezliczone miejsca, które opisują to wspaniałe wydarzenie wskrzeszenia narodu izraelskiego. Zapewne tak, jak dotychczas wypełniła się już część proroctw, tak też wypełnią się pozostałe. Jeśli miałyby być coś niezawodnego dla określenia biegu czasów, to tym „czymś” jest Słowo Boże. Naród izraelski był i pozostanie Bożym narodem, chociaż przez pewien czas Bóg musiał postępować z nim twardo. Pruski król, Fryderyk Wielki, zażądał kiedyś od swojego marszałka dowodu na istnienie Boga. Na to ten odpowiedział krótko: „Wasza wysokość, to są Żydzi!”

Obecnie pozostaje palące pytanie: Co spełni się w pierwszej kolejności?

POCHWYCENIE WSZYSTKICH PRAWDZIWYCH WIERZĄCYCH

„A nie chcemy, bracia, abyście byli w niepewności co do tych, którzy zasnęli, abyście się nie smucili, jak drudzy, którzy nie mają nadziei. Albowiem jak wierzymy, że Jezus

umarł i zmartwychwstał, tak też wierzymy, że Bóg przez Jezusa przywiedzie z nim tych, którzy zasnęli. A to wam mówimy na podstawie Słowa Pana, że my, którzy pozostaniemy przy życiu aż do przyjścia Pana, nie wyprzedzimy tych, którzy zasnęli. Gdyż sam Pan na dany rozkaz, na głos archanioła i trąby Bożej zstąpi z nieba; wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie, potem my, którzy pozostaniemy przy życiu, razem z nimi porwani będziemy w obłokach w powietrze, na spotkanie Pana; i tak zawsze będziemy z Panem. Przeto pocieszajcie się nawzajem tymi słowy”
(1 Tes. 4,13-18).

Pochwycenie, albo inaczej zabranie do domu wierzących przez samego Pana jest następnym w kolejności wydarzeniem, które musi nadejść i tym chcemy się obecnie zająć. Według mnie, nie ma innego proroctwa, które musiałyby się jeszcze przedtem wypełnić³.

Powodem napisania przez apostoła Pawła tych wierszy był brak zrozumienia pewnych

³ Wiele wiernych Biblii dzieci Bożych oczekuje odbudowania świątyni w Jerozolimie, gdzie ortodoksyjni Żydzi przez krótki czas będą składać ofiary (patrz później). Jest także całkiem możliwe, że może tutaj chodzić także o budowlę, która będzie czasowo służyć składaniu ofiar. W każdym razie Paweł pisze

spraw przez mieszkańców Tesaloniki. Zapewne wcześniej Tesaloniczanie słyszeli od apostoła Pawła (kiedy przebywał pośród nich), że Pan miałby znów przyjść. To było nadzieją wierzących i apostoła Pawła, gdyż on pisze: „my, którzy pozostaniemy przy życiu”. Przyjście Pana powinno być ciągle oczekiwane przez wszystkich wierzących.

Niektórzy z wierzących podczas pobytu Pawła w Tesalonikach zasnęli, a ci, którzy pozostali, byli zasmuceni, że ich umiłowani nie będą brali udziału w przyjściu Chrystusa. Jako odpowiedź na pytanie, co miałyby się stać z tymi, którzy zasnęli, Paweł pisze, że Bóg przywiedzie ich wraz z Chrystusem. Kiedy Chrystus przyjdzie z nieba, by ustanowić królestwo, wszyscy, którzy zasnęli w Panu, przyjdą razem z Nim. O to zatroszczy się Bóg. Oznacza to, że ci umarli wierzący, którzy mieliby przyjść razem z Nim, będą najpierw wzbudzeni i zabrani do Pana. W jaki sposób to się stanie, opisane jest w wyżej przytoczonym fragmencie (1 Tes. 4).

o „świątyni”, w której zasiądzie antychryst i każe oddawać sobie chwałę (2 Tes. 2,4). Nawet gdyby była wybudowana nowa świątynia, jej wygląd nie byłby ostateczny. Świątynia opisana w księdze Ezechiela 40-48 zostanie dokładnie wykonana dopiero w Tysiącletnim Królestwie.

Apostoł pisze najpierw, że otrzymał od Pana szczególne objawienie, słowo Pana. Przy dokładnym studiowaniu tego urywka zauważamy, że dwukrotnie jest tu mowa o jednym przyjsciu: Jezus przyjdzie, przy czym Bóg przywiedzie wraz z Nim tych wszystkich, którzy w Nim zasnęli. Ale zanim Jezus przyjdzie, aby się objawić ze swoimi (por. 2 Tes. 1,10; Zach. 14,5), wcześniej przyjdzie, aby ich „pochwycić” tzn. aby wziąć ich do siebie (w. 17).

Kiedy Pan przyjdzie, by zabrać wierzących, weźmie dwie grupy: po pierwsze, wzbudzi z umarłych tych, którzy zasnęli, a następnie przemieni ciała wierzących, którzy będą jeszcze żyć na ziemi⁴.

Ci z wierzących, którzy będą jeszcze mieszkać na ziemi, w żadnym razie nie wyprzedzą tych, którzy zasnęli, gdyż właśnie Pan zstąpi z nieba i wywoła wielkim głosem tych wszystkich, którzy są w grobach. Niezliczona rzesza ludzi powstanie z grobów, mianowicie wszyscy prawdziwie wierzący od początków istnienia ludzkości. To jest

⁴ Zarówno zmartwychwstanie, jak i pochwylenie mają związek z ciałem wierzących. Wtedy wierzący otrzymają nowe ciało, ciało chwalebne, którego „materiałem siewnym” było ziemskie ciało. Dusza i duch, które były w momencie śmierci oddzielone od ciała i przebywały w międzyczasie w raju, w czasie pochwylenia połączą się z ciałem chwały.

„dopełnienie” wszystkich wierzących, zarówno tych ze Starego Testamentu jak i tych z Nowego, o których w Hebr. 11,40 jest napisane, że wierzący ST „...nie osiągnęli celu bez nas”, tzn. bez wierzących Nowego Testamentu.

Po wzbudzeniu wszystkich tych, którzy zasnęli, prawie równocześnie (w oka mgnieniu, w jednym momencie⁵) nastąpi przemienienie żyjących wierzących i od razu po tym nastąpi wspólne ich pochwycenie.

Spotkanie z Panem Jezusem Chrystusem nastąpi w obłokach i będzie niewidoczne dla pozostałych ludzi, którzy nie uwierzyli Chrystusowi, więc pozostaną oni na ziemi. O tym zachwyceniu mówił także sam Pan Jezus, gdy był jeszcze na ziemi.

⁵ Angielskie tłumaczenie Biblii J.N. Darby wyraża to miejsce następująco: „in the twinkling of an eys” („w mgnieniu oka”. Wszystko to odbędzie się w ułamku sekundy).

MIESZKANIA W DOMU OJCA

„Niechaj się nie trwoży serce wasze; wierzcie w Boga i we mnie wierzcie! W domu Ojca mego wiele jest mieszkań; gdyby było inaczej, byłbym wam powiedział. Idę przygotować wam miejsce. A jeśli pójdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli.”

Jana 14,1-3

Słowa te wypowiedział Syn Boży do swoich uczniów w ostatnią noc, zanim następnego dnia umarł na krzyżu⁶. Były to słowa pożegnania skierowane do uczniów, którzy towarzyszyli Mu przez kilka lat. On miał umrzeć, zmartwychwstać i wrócić do swego Ojca w niebie – od którego też przyszedł. Odtąd nie miał już być widziany, lecz uczniowie mieli teraz w Niego wierzyć tak samo jak w Boga, którego nigdy nie widzieli. Później kieruje do nich szczególną pociechę – bez wchodzenia w szczegóły dotyczące okoliczności czy czasu – że wkrótce powróci, aby ich wziąć do domu Ojca, a z nimi wszystkich tych, którzy uwierzą w Niego.

⁶ Według żydowskiej rachuby czasu jest to ten sam dzień.

Wyobraźmy sobie fakt: w jednym momencie miliony ludzi znikną z tej ziemi. I nie będą to ci najgorsi, chociaż, jak powszechnie mniemano, głosili oni „dziwne idee”.

Czytelniku! Czy masz również świadomość, że należysz do tych, których Pan Jezus zabierze, kiedy powróci, aby wypełnić swoje słowa i słowa swoich apostołów?

Chcielibyśmy jeszcze otworzyć inne miejsca Słowa Bożego, aby zauważyć, co stanie się po tym niesamowitym wydarzeniu. W następnych miejscach Pisma znajdujemy dowód, że pochwylenie nastąpi przed nastaniem strasznych sądów nad ziemią⁷.

GODZINA PRÓBY

„Żeś zachował słowo cierpliwości mojej, ja też cię zachowam od godziny pokuszenia, która

⁷ Jest rzeczą zadziwiającą, że coraz więcej prawdziwych chrześcijan nie oczekuje pochwylenia wszystkich dzieci Bożych przed nastaniem sądów. Chciałbym w dalszej części pokazać, że Słowo Boże daje wyraźne wskazówki na to, że pochwylenie nastąpi przed okresem sądów.

W związku z tym chciałbym wskazać na wyśmienite rozważanie Księgi Malachiasza W. Lickley'a, gdzie przedstawia on 14 dowodów na to, że kościół nie będzie przechodził przez wielki ucisk.

przyjdzie na wszystkie świat, aby doświadczyła mieszkających na ziemi;” (BG) (Obj. 3,10).

Chcemy zapytać się, w jakim kontekście napisany został ten wiersz? Jest to jeden z ważniejszych warunków właściwego wyjaśnienia Słowa Bożego. Objawienie to jedyna prorocza księga Nowego Testamentu. Rozdział pierwszy, po krótkim wprowadzeniu, zawiera opis osoby Pana Jezusa jako przyszłego sędziego. Rozdziały 2 i 3 to siedem krótkich, lecz bogatych w treść listów do siedmiu zgromadzeń, które w czasie pisania Księgi Objawienia znajdowały się w Azji Mniejszej (dawnej prowincji rzymskiej). Za historycznym znaczeniem tych listów kryje się głęboki sens: są one „miniaturą historii kościoła”, która przedstawia nam rozwój siedmiu głównych linii rozwoju kościoła (patrz dodatek II). Dalsze dokładne zajmowanie się tym tematem przeszłoby ramy niniejszej publikacji, dlatego polecamy literaturę zawartą w dodatku VII.

Z szóstego listu, listu do Filadelfii, dowiadujemy się, że Pan zachowa wierzących od ciężkiej próby⁸ (pokuszenia – próby ze strony Boga),

⁸ Zwróć uwagę na wyrażenie „*od godziny pokuszenia*” (ek tes horas tou pairasmou). Wykładający naukę Biblii nauczyciele dowodzący, że wierzący będą jeszcze na ziemi w czasie (lub

która przyjdzie na cały świat. Ten czas próby lub czas sądów jest dokładnie opisany w następnych rozdziałach Objawienia. Niektóre fragmenty będziemy rozważać nieco później.

Sądy dotkną ludzi, którzy będą „mieszkańcami ziemi.” Wyrażenie to występuje często w księdze Objawienia i określa ludzi, którzy są związani z tą ziemią⁹ (są jej mieszkańcami). Ich interesy są nierozzerwalnie związane z tą ziemią. Oni nic nie wiedzą o niebiańskim powołaniu kościoła. Obietnica pochwylenia wierzących, którą opisuje Paweł, zabranie do domu Ojca o czym mówił nasz Pan, jest im nieznaną bądź wywołuje na twarzy uśmiech politowania.

Dla wszystkich, którzy czekają na pochwylenie wierzących, którzy czekają na swojego przychodzącego Pana, miejsce to jest dalszą wskazówką na to, że nie ma innego wydarzenia,

w części) wielkiego ucisku, tłumaczą przyimek „ek” na „z”, co w ogólności jest prawdą. W tym jednak przypadku zupełnie nie oddaje sensu. Chętnie tłumaczy się również ten przyimek jako „w” lub „z”. Jeżeli już przetłumaczyłoby się go jako „z”, w znaczeniu od „z (niebezpieczeństwa)”, to jednak w tym przypadku lepszym byłoby użycie słowa „przed.” Porównaj w związku z tym następujące miejsca: „...który nas wyzwolił przed „ek” nadchodzącym gniewem” (1 Tes. 1,10); „...lecz abyś ich zachował od „ek” złego” (Jana 17,15); „Wstrzymywać się od mięsa...” (Dz. Ap. 15,29).

⁹ Dosłowne tłumaczenie brzmi „mieszkańcy ziemi”. Patrz rozdział: 6,10; 8,13; 11,10; 13,8.12.14; 17,2.8.

które miałyby poprzedzić pochwycenie wierzących, nie ma więc mowy, że wierzący eonu kościoła będą musieli przechodzić przez ucisk.

Chcemy jednak wiedzieć, co będzie się dziać na ziemi po zabraniu kościoła. Dlatego przeczytamy odcinek pisma z księgi proroka Daniela, który przeżył cały okres siedemdziesięciu lat niewoli babilońskiej (ok. 606-536 p.n.e.).

OSTATNIE TYGODNIA DANIELA

„Siedemdziesiąt tygodni wyznaczono twojemu ludowi i twojemu miastu świętemu, aż dopełni się zbrodnia, przypieczętowany będzie grzech i zmazana wina, i przywrócona będzie wieczna sprawiedliwość, i potwierdzi się, widzenie i prorok i Najświętsze będzie namaszczone. Przeto wiedz i zrozum: Odkąd objawiło się słowo o ponownej odbudowie Jerozolimy aż do Pomazańca-Księcia jest siedem tygodni, a potem sześćdziesiąt dwa tygodnie. Znowu będą odbudowane ulice i rowy miejskie; a będą to ciężkie czasy. A po sześćdziesięciu dwóch tygodniach Pomazaniec będzie zabity i nie będzie go; lud księcia, który wkroczy, zniszczy miasto i świątynię, potem nadejdzie jego koniec w powodzi i aż do końca będzie wojna i postanowione spustoszenie. I zawrze

ściśle przymierze z wieloma na jeden tydzień, w połowie tygodnia znieś ofiary krwawe i z pokarmów. A w świątyni stanie obraz obrzydliwości, który sprawi spustoszenie, dopóki nie nadejdzie wyznaczony kres spustoszenia". (Dan. 9,24-27).

Chcielibyśmy się nieco przyjrzeć temu niełatwemu do zrozumienia tekstowi. Ma on decydujące znaczenie, jeśli chodzi o zrozumienie wszelkich prorocत्व, które spełnią się w czasie między pochwyceniem wierzących i początkiem Tysiącletniego Królestwa. Odcinek ten daje nam do ręki klucz do zrozumienia tego tak bardzo bogatego w wydarzenia okresu.

Zamiast bogatego wyjaśnienia, chciałbym przeczytać ten tekst na swój sposób, dodając czasami krótkie wyjaśnienia:

Wiersz 24: „Siedemdziesiąt tygodni lat¹⁰, a więc musi jeszcze upłynąć 490 lat, Danielu, które dotyczą narodu izraelskiego i miasta Jerozolimy. Po tym okresie ustanie ciągłe gardzenie Bożym zakonem i trwanie w grzechu przez naród izraelski. Naród ten zostanie przyjęty przez Boga na mocy śmierci krzyżowej

¹⁰ To, że chodzi tu o tygodnie lat, a nie o dni potwierdza nam 3 Moj. 25,8

Pana Jezusa (tak samo, jak wszyscy prawdziwi chrześcijanie obecnej doby). W tym samym czasie Bóg zapoczątkuje wieczne królestwo (to znaczy Tysiącletnie Królestwo), w którym panuje sprawiedliwość. Wypełnią się w tym czasie wszystkie wcześniejsze prorocтва. Świątynia (z Ezechiela 40-48) będzie znów odbudowana i stanie się Bożym domem na ziemi).”

Wiersz 25: „Zauważ rzecz następującą: Te 490 lat rozpoczyna się w momencie, w którym powstał Plan o rozbudowie miasta Jerozolimy (co w rzeczywistości miało miejsce w roku 445 p.n.e., kiedy Nehemiasz przyszedł do króla Artakserksesa – król ten znany jest z historii jako Artaxerxes Longimanus – i przedstawił mu swoją prośbę o odbudowę miasta Jerozolimy; patrz Księga Nehemiasza 2). Licząc od tego czasu aż do Mesjasza (słowo to oznacza pomazany, po grecku Chrystus) jest to 7 i 62 tygodnie lat, tzn. 483 lata. Miasto Jerozolima zostało odbudowane w czasie silnego ucisku.”

Wiersz 26: „Po 62 tygodniach lat Chrystus zostanie zabity śmiercią krzyżową i nie będzie Go. Po tym miasto Jerozolima i świątynia będzie zburzona przez księcia pewnego narodu, co będzie miało znaczącą rolę w czasach końcowych. Zniszczenie to będzie podobne do powodzi. Jerozolima zostanie zrównana

z ziemią (miało to miejsce w 70 r. n.e. kiedy rzymski dowódca Tytus zajął miasto i zniszczył świątynię). Bóg rozproszy naród znajdujący się w Palestynie na wszystkie strony świata. Potem nastąpi dłuższa przerwa, o której nie ma tutaj mowy. Jednak w czasie końca znów wybuchnie gwałtowna wojna; ze strony Boga jest postanowione, że nastąpi straszne spustoszenie.”

Wiersz 27: „Królestwo Rzymskie zostanie na nowo wzbudzone na bazie „zjednoczonej Europy” i zawładnie nim potężny władca. Władca ten zawrze siedmioletni przyjacielski układ (układ wojskowy) z wieloma narodami. Większość narodu żydowskiego, która całkowicie odpadnie od Boga, będzie także miała godnego uwagi władcę, tj. antychrysta. Antychryst będzie ściśle związany z władcą rzymskim. W połowie owych siedmiu lat (czyli w połowie lat brakującego 70 tygodnia, czyli po 3 ½ roku) nagle ustanie służba ofiarnicza wprowadzona na nowo w Jerozolimie przez bogobojnych Żydów. Jest to moment, kiedy szatan zostanie strącony z nieba a antychryst zasiądzie w świątyni i każe sobie oddawać cześć należną Bogu (por Obj. 12 i 2 Tes. 2). Ponieważ to obrzydliwe bałwochwalstwo zastąpi składane w świątyni ofiary, Bóg sprowadzi na Palestynę niszczyciela, który wykona Boży sąd na bezbożnych Żydach

i wytępi ich. Jest to postanowione przez Boga i nie ma od tego żadnej ucieczki.”

Teraz podsumujmy raz jeszcze ten odcinek w kilku punktach:

1. Narodowi izraelskiemu przepowiedziano 490 lat. Po tym okresie nastąpi 1000 letnie Królestwo.
2. Po 483 latach nastąpi przerwa tego okresu, tj. po śmierci Mesjasza.
3. Po ukrzyżowaniu Mesjasza nastąpi zburzenie Jerozolimy i świątyni przez Rzymian.
4. Po przerwaniu okresu 490 lat (przerwa ta będzie trwała określony czas), nastąpi podpisanie siedmioletniego układu pomiędzy „zjednoczoną Europą” i Izraelem (prawdopodobnie pod przewodnictwem antychrysta).
5. Po upływie 3 ½ roku skończy się składanie ofiar w Jerozolimie z powodu postawienia w świątyni obrzydliwości.
6. W dalszym czasie nastąpi zniszczenie i spustoszenie z powodu tej obrzydliwości.

Najważniejszym dla nas obecnie pytaniem jest to: kiedy nastąpi zawiązanie owego siedmioletniego układu?

Zauważyliśmy, że czas 490 lat upłynie przed nastaniem Tysiącletniego Królestwa. Przez to

staje się dla nas jasne, że proroctwo dotyczące owego układu jeszcze się nie wypełniło, gdyż Tysiącletnie Królestwo jeszcze się nie rozpoczęło.

Czy może się zdarzyć, że układ ten zostanie zawarty w momencie pochwycenia wierzących? Chociaż nie znajdujemy w Słowie Bożym na ten temat żadnych konkretnych danych czasowych, wydaje się, że wraz z zakończeniem się okresu kościoła na ziemi, czyli wraz z pochwyceniem wierzących, Bóg bezpośrednio zajmie się na nowo swoim ziemskim ludem w taki sposób, że Duch Święty doprowadzi ludzi z tego narodu do żywej wiary w Boga. Jeżeli w obecnym czasie jakiś Żyd szczerze nawróci się do Boga, będzie zaliczony do kościoła chrześcijańskiego. Jest więc niemożliwe zachodzenie na siebie okresów, w których ludzie nawracają się i zostają przyłączeni do kościoła a Żydzi, którzy uwierzą w Chrystusa, pozostają dalej Żydami (por. Gal. 3,28 i Kol. 3,11).

Może się też tak zdarzyć, że pochwycenie wierzących zdarzy się przed ostatnim tygodniem. Zastanawiające jest także, że przyjście Pana Jezusa dla zabrania Kościoła i później dla założenia Królestwa widziane jest w Piśmie Świętym jako jedno przyjście, chociaż odbędzie się ono w różnych fazach. Nie chcemy i nie możemy w spojrzeniu na wydarzenie (czas, chwilę)

przyjścia Pana w celu pochwycenia wierzących mówić o konkretnym momencie. Na pewno jednak stanie się to przed okresem sądów.

WSTĄP TUTAJ

„Potem widziałem, a oto drzwi były otwarte w niebie, i głos poprzedni, który słyszałem, jakby głos trąby rozmawiającej ze mną, rzekł: Wstąp tutaj, a pokażę ci, co się ma stać potem”
(Obj. 4,1).

W objawieniu 2 i 3 rozdział mieliśmy do czynienia z historią kościoła w miniaturze. Wraz z wymienieniem nazwy ostatniego zgromadzenia – Laodycei – historia kościoła się kończy. Bezpośrednio po tym, kiedy apostoł Jan otrzymał treść listów do siedmiu zgromadzeń, został wezwany do wstąpienia do nieba.

Jan widzi tam Boga siedzącego na swoim tronie, otoczonego przez 24 starców (r. 4), a następnie „jakby zabitego Baranka” (por. Jana 1,29 – obraz Pana Jezusa Chrystusa), który bierze z ręki siedzącego na tronie księgę zamiarów i Bożych dróg, zapieczętowaną siedmioma pieczęciami (r. 5), aby następnie je kolejno rozpieczętować (r. 6). Każdorazowo przy tym rozgrywają się na

ziemi znamienne wydarzenia (patrz dodatek III). W rozdziale 7 znajdujemy pewną wzmiankę, w której opisanych jest 144.000 zapieczętowanych Żydów (jest to liczba symboliczna) i wielki tłum pochodzący z narodów – nie należy go mylić z wierzącymi, którzy już zostali pochwyteni. Obydwie grupy zostaną zachowane w czasie wielkiego ucisku i wejdą żywe do Tysiącletniego Królestwa. Po tym, jak Baranek otworzył siódmą pieczęć, rozpoczęły się sądy zwiastowane przez siedem trąb (r. 8). Zakończeniem sądów są czasy gniewu z 16 rozdziału, które dotkną ziemię z całą mocą bezpośrednio przed przyjściem Chrystusa w celu założenia Królestwa Pokoju.

Porównanie tego rozdziału z 24 rozdziałem Ewangelii Mateusza zbliża nas do wyciągnięcia wniosku, że opisane w 6 rozdziale Objawienia wydarzenia dotyczą pierwszej połowy ostatniego tygodnia Daniela, a te opisane w rozdziałach od 8 do 16 – drugiej połowy.

Czy we wstąpieniu Jana do nieba możemy widzieć wskazówkę na pochwylenie kościoła do nieba? Historia Bożego Kościoła na ziemi zamknięta jest w Objawieniu Jana 3 rozdział i w 6 rozdziale znajdujemy się już czasowo na początku ostatniego tygodnia Daniela. Jest to więc dla nas następny dowód na pochwylenie zgromadzenia przed sądami.

Pan Jezus także rozróżnia „początek boleści” od „końca” (Mat. 24,1-14). Może powinniśmy wysunąć taki wniosek, że czas 7 lat jest właśnie „godziną pokuszenia”, podczas gdy czas wielkiego ucisku ma związek z ostatnim okresem trzech i pół lat. Wyrażeniu „wielki ucisk” poświęcimy osobny rozdział.

Zanim zajmiemy się antychrystem, postacią odgrywającą jedną z głównych ról w czasach końca, powinniśmy zająć się wydarzeniem, które wyrze znaczące piętno na drugie 3 ½ roku ucisku i zapoczątkuje ten czas: będzie to strącenie szatana z nieba. W tym celu otworzymy Objawienie 12 rozdział.

STRĄCENIE SZATANA Z NIEBA

„I wybuchła walka w niebie: Michał i aniołowie jego stoczyli bój ze smokiem. I walczył smok i aniołowie jego, lecz nie przemógł i nie było już dla nich miejsca w niebie. I zrzucony został ogromny smok, wąż starodawny, zwany diabłem i szatanem, który zwodzi cały świat; zrzucony został na ziemię, zrzucony też zostali z nim jego aniołowie. Dlatego weselcie się, niebiosy, i wy, którzy w nich mieszkanie. Lecz biada ziemi i morzu, gdyż zstąpił

do was diabeł pałający wielkim gniewem, bo wie, iż czasu ma niewiele” (Obj. 12,7-9.12).

Znaczenie powyższych wierszy jest następujące: na początku tego rozdziału widzimy naród izraelski w obrazie niewiasty, która jest krótko przed rozwiązaniem. Następnie rodzi syna, o którym jest napisane, że będzie rządził narodami laską żelazną, potem został on porwany do Boga i Jego tronu. Porównując ten tekst z Psalmem 2 nietrudno jest zauważyć, że synem tym jest Chrystus, pochodzący z narodu izraelskiego, który po śmierci krzyżowej wstąpił z powrotem do nieba, do Boga. Później czytamy o niewieście, że uciekła ona na pustynię, gdzie była zachowywana przez 1260 dni – to jest 3 ½ roku – (czytaj również w rozdziale „Wielki ucisk”). Powodem ucieczki niewiasty, jak czytamy w wierszach 13-17, jest prześladowanie ze strony smoka, strąconego na ziemię. Staje się więc jasne, że wraz ze strąceniem szatana i jego demonów (są to upadli aniołowie, którzy stanęli po jego stronie), rozpoczął się wielki ucisk.

Anioł Michał jest wspomniany w Biblii cztery razy; Dan. 10; 12; w liście Judy i tutaj.

Miejsca te ukazują, że On w szczególności odpowiada za losy narodu izraelskiego. Michał

i jego aniołowie są tymi, którzy stoczą walkę ze smokiem i jego demonami.

Smok nosi tutaj różne imiona:

- a) SMOK: jako despotyczny władca i niszczyciel, przede wszystkim w stosunku do narodu izraelskiego (jest on zresztą tak nazywany tylko w księdze Objawienia);
- b) WĄŻ STARODAWNY: chytry zwodziciel – od 1 Moj. 3;
- c) DIABEŁ: dosłownie „czyniący chaos”, próbujący niszczyć wszelki Boży porządek;
- d) SZATAN: Boży przeciwnik.

Szatan aż do tego momentu miał dostęp do nieba, gdzie miał nawet możliwość przystępować do Boga, aby tam oskarżać wierzących. Głębokie wrażenie wywiera na nas dialog między Bogiem i szatanem, który znajdujemy w pierwszych rozdziałach Księgi Joba. Rozdziały te dają nam możliwość spojrzenia na to, jak szatan postępuje z ludźmi, ale również, jak postępuje Bóg, w którego rękach jest ostatecznie ziemia i mieszkający na niej ludzie.

Teraz szatan ma uniemożliwiony dostęp do nieba, przed Boży tron. O tego momentu ziemia pozostaje miejscem jego działalności. Nad ziemią i morzem rozlega się głośnie „biada”, gdyż diabeł został strącony na ziemię i będzie dzia-

łał ze straszną wściekłością. On wie, że czas jego działania wynosi 3 ½ roku, po czym będzie uwięziony na 1000 lat, a następnie wrzucony do otchłani (Obj. 20,1-3). Dlatego też będzie próbował razem ze swoimi demonami zwieść ludzi od Boga.

Cała jego wrogość skieruje się przede wszystkim w kierunku nielicznego narodu: starożytnego narodu izraelskiego. Tak, jak przed 2000 lat próbował on rękami Heroda zniszczyć ten lud poprzez mord dzieci, tak również teraz będzie próbował wyniszczyć ten lud. Dokładnie mówiąc, jego wrogość będzie skierowana przeciwko wierzącym w Boga Żydom, których większa część podporządkuje się rządowi antychrysta. Tak więc, od tego momentu nastąpi straszne prześladowanie wiernej resztki Izraela.

ANTYCHRYST

**„Niech was w żaden sposób nikt nie zwo-
dzi, bo [dzień ten nie nadejdzie], dopóki nie
przyjdzie najpierw odstępstwo i nie objawi
się człowiek grzechu, syn zatracenia, który
się sprzeciwia i wynosi ponad wszystko, co
nazywa się Bogiem lub tym, co odbiera cześć,
tak że zasiądzie w świątyni Boga dowodząc,**

że sam jest Bogiem. Czy nie pamiętacie, jak mówiłem wam o tym, gdy wśród was przebywałem? Wiecie, co go teraz powstrzymuje, aby objawił się w swoim czasie. Albowiem już działa tajemnica bezbożności. Niech tylko ten, co teraz powstrzymuje, ustąpi miejsca, wówczas ukaze się Niegodziwiec, którego Pan Jezus zgładzi tchnieniem swoich ust i wniwecz obróci [samym] objawieniem swego przyjszcia. Pojawieniu się jego towarzyszyć będzie działanie szatana, z całą mocą, wśród znaków i fałszywych cudów, [działanie] z wszelkim zwodzeniem ku nieprawości tych, którzy giną, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, aby dostąpić zbawienia. Dlatego Bóg dopuszcza działanie na nich oszustwa, tak iż uwierzą kłamstwu, aby byli osądzeni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, ale upodobali sobie nieprawość” (2. Tes. 2,3-12).

W księdze Daniela 9 zetknęliśmy się już krótko z antychrystem. Osoba ta będzie pełniła w czasach końca kluczową rolę. Jednym z najbardziej przekonujących o tym fakcie miejscem Pisma jest 2 List do Tesaloniczan.

Wierzący mieszkający w Tesalonicach słyszeli, jakoby miał się już rozpocząć okres sądów (nazwany tu „dniem Pańskim”). Paweł odrzuca to zdecydowanie i pokazuje, że „dzień” ten nie

mógł już nastać, gdyż nie nastąpiło pełne odstępstwo. Szczególnym znakiem odstępstwa będzie objawienie się antychrysta, który nazywany jest w tym liście „synem niegodziwości”, „synem zatracenia”, a nieco dalej „mocą nieprawości”.

Antychryst zasiądzie w świątyni i zażąda okazywania sobie boskiej czci. Odstępstwo rozpocznie się więc objawieniem antychrysta. Nie będzie mógł on jednak tak długo oficjalnie wystąpić, aż to, co go „powstrzymuje, zejdzie z pola”. Uważam, wraz z wieloma wykładowcami Pisma Świętego, że chodzi tu o kościół, w którym mieszka Duch Święty. Po pochwyceńiu kościoła, zło wyleje się jak woda z przerwanej tamy i to nie tylko na skutek nadzwyczajnego działania antychrysta. Będąc w sile szatana, wśród pełnych mocy znaków i cudów kłamstw, pociągnie on wielką rzeszę ludzi do całkowitego odstępstwa od Boga.

Opisany jest tu także jego koniec: Pan Jezus zabije go tchnieniem ust swoich, jak będziemy to później szczegółowo rozważali w Księdze Objawienia 19,19-21.

Tu jest nam jednak pokazany jeszcze jeden ważny szczegół, który nie może umknąć naszej uwadze. Wiersze 10 i 11 pokazują wyraźnie, że ludzie, którzy w obecnym czasie łaski nie przyjmą ewangelii o Jezusie Chrystusie – nie

przyjęli „miłości prawdy” – nie będą już mieli żadnej okazji nawrócić się w tym strasznym, odstępczym okresie. Bóg sam znieczuli ich serca przez działanie „ostrego obłądzenia kłamstwa” tak, że nie będą mogli uczynić nic innego, jak tylko uwierzyć kłamstwu. Staną się ofiarą strasznego zwiedzenia. W tym leży poważne ostrzeżenie, że człowiek nie może nawrócić się do Boga, kiedy chce, lecz wtedy, gdy sam Bóg daje mu do tego sposobność.

Udowadnialiśmy już krótko, że antychryst zostanie królem Izraela, a także, że będzie związany z władcą Europy Zachodniej. W przeszłości niektórzy niesłusznie uważali, że antychryst i przywódca Zachodniej Europy to ta sama osoba. Przez to zostało rozwodnionych wiele proroczych wypowiedzi. Z 13 rozdziału Objawienia widzimy wyraźnie, że chodzi tu jednak o dwie osoby. O władcy Europy, nazwanym w Objawieniu „zwierzędziem”, będziemy jeszcze oddzielnie mówić.

Antychryst jest osobą, o której Pan Jezus powiedział: „Ja przyszedłem w imieniu Ojca mego, a wy mnie nie przyjmujecie; jeśli kto inny przyjdzie we własnym imieniu tego przyjmiecie” (Jana 5,43). Oczekiwanie Mesjasza dla Izraela odgrywa obecnie wśród ortodoksyjnych Żydów znaczącą rolę. Naród żydowski odrzucił prawdziwego Me-

sjasza przed dwoma tysiącami lat, jednak większa część Izraela przyjmie antychrysta jako swojego Mesjasza w czasach końcowych.

Chcemy teraz na krótko skierować się do Obj. 13,11-16 traktującego o antychryście. Pisarz Jan widzi tam antychrysta w obrazie zwierzęcia mającego dwa rogi, podobnie jak baranek, przychodzi więc pod przykryciem Mesjasza, prawdziwego Baranka Bożego – jednak mówi tak, jak smok: jest on rzecznikiem (tubą) szatana.

A zatem antychryst nie będzie tylko odzwierciedlał mocy politycznej, lecz będzie także głową wrogiej chrześcijaństwu religii żydowskiej ostatnich dni. Poprzez nią pociągnie on ludzi na drogę szatańskiej nauki, co wynika nie tylko z tego, że w dalszej części objawienia antychryst nazwany jest ciągle „fałszywym prorokiem”. On użyje całej swojej mocy i wpływów, aby znieważać Boga i zdyskredytować Chrystusa.

Reasumując, chcemy raz jeszcze przywołać jego różnorodne imiona:

1. *Król*: tak nazwany jest w Daniela 11,36-39. W czasach końca będzie on kierującą głową w Izraelu i przyjęty przez masy jako obiecany Mesjasz.
2. *Człowiek grzechu, syn zatracenia, bezbożnik*: tak nazywa go Paweł w 2 Tes. 2,3.8

i mówi tam, że będzie się wywyższał ponad wszystko, co nazywa się Bogiem lub jest przedmiotem boskiej czci. Każe sobie oddawać cześć należną Bogu i zasiądzie w świątyni.

3. *Antychryst*: tak nazywa go apostoł Jan w swoim 1 liście 2,18.22.
4. *Falszywy prorok*: jest to jego imię począwszy od Objawienia 13 a następnie 16,13; 19,20; 20,10.

Kiedy już kilkakrotnie wspomnieliśmy o czasie „wielkiego ucisku“, jest czas odpowiedzieć na pytanie, co Pismo mówi na ten temat.

WIELKI UCISK

**„A ta Ewangelia o królestwie będzie głoszona po całej ziemi, na świadectwo wszystkim narodom. I wtedy nadejdzie koniec. Gdy więc ujrzycie „ohydę spustoszenia“, o której mówi prorok Daniel, zalegającą miejsce święte – kto czyta, niech rozumie – wtedy ci, którzy będą w Judei, niech uciekają w góry! Kto będzie na dachu, niech nie schodzi, by zabrać rzeczy z domu. A kto będzie na polu, niech nie wraca, żeby wziąć swój płaszcz. Biada zaś brzemien-
nym i karmiącym w owe dni! A módlcie się,**

żeby ucieczka wasza nie wypadła w zimie albo w sabat. Będzie bowiem wówczas wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd i nigdy nie będzie. Gdyby ów czas nie został skrócony, nikt by nie ocalał. Lecz z powodu wybranych ów czas zostanie skrócony. Wtedy jeśli by wam kto powiedział: Oto tu jest Mesjasz albo tam: nie wierzcie! Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, by w błąd wprowadzić, jeśli to możliwe, także wybranych“

(Mat. 24,14-24)

Pan Jezus mówi tutaj o ohydzie (o bożku będącym przedmiotem czci), o którym szeroko czytaliśmy w ST w Księdze Daniela 9,27. Teraz dowiadujemy się, że ten ohydny bożek będzie wystawiony w świętym miejscu. Tym bożkiem jest posąg, który będzie postawiony pierwszemu zwierzęciu z inicjatywy antychrysta. Posągowi temu antychryst tchnie swego ducha, co spowoduje, że posąg będzie mógł nawet mówić (Obj. 13). Będzie on wystawiony w świątyni i czczony.

Z porównania księgi Daniela 9 i Mateusza 24 możemy wyciągnąć wniosek, że stanie się to w połowie ostatniego tygodnia, kiedy nastąpi koniec składania ofiar z powodu wystawienia

posągu w świątyni. Jest to bardzo wyraźnie przedstawione w Daniela 12,11: „Od czasu zniesienia stałej ofiary codziennej i postawienia obrzydliwości spustoszenia upłynie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni¹¹.”

W tym momencie rozpocznie się wielki ucisk. Okres ten jest w Objawieniu nazywany bardzo różnie:

1. 1260 dni (to jest 3½ roku, jeśli przyjmiemy dla jednego miesiąca 30 dni)¹²
2. 42 miesiące (tak samo 3½ roku)¹³
3. czas, czasy i połowa czasu (przy zastosowaniu reguły [czas = rok] znów otrzymujemy 3½ roku)¹⁴.

Wypowiedź Pana Jezusa z Mateusza 24,15-18 można zrozumieć jako wezwanie skierowane do ludzi mieszkających w Judei do jak najszybszego jej opuszczenia i ucieczki w góry, w momencie rozpoczęcia okresu wielkiego ucisku. Ucieczka powinna się odbyć bez jakiegokolwiek ociągania:

¹¹ Dlaczego są tutaj 1290 dni, a nie 1260? Jest to dodatkowych 30 dni wychodzących w okres wielkiego ucisku i wchodzących w czas Tysiącletniego Królestwa Pokoju. W Danielu 12,12 czytamy nawet o czasie 1335 dni, a więc o 75 dniach więcej. Te 30 lub 75 dni więcej mogą mieć związek z sądem sąsiednich narodów.

¹² Objawienie 11,3; 12,6; por. Daniel 12,11.12.

¹³ Objawienie 11,2; 13,5

¹⁴ Objawienie 12,14; Daniel 7,25; 12,7.

kto będzie akurat na dachu swojego domu, kiedy usłyszy wiadomość o wystawieniu strasznego bożka w świątyni, niech ucieka zewnętrznymi schodami, niech już nie wchodzi do domu aby jeszcze coś z sobą zabrać. Kto by pracował w polu i np. położyłby na jego skraju swoje ubranie, nie powinien po nie wracać. Biada, powiedziane jest, ciężarnym i karmiącym matkom, gdyż będą one bardzo obciążone w czasie uciezki. Poza tym ludzie powinni się modlić, aby ich uciezka nie nastąpiła w sabbat lub w czasie zimy. Trudności rozpoczynającego się ucisku przewyższą wszystko, co ludzie kiedykolwiek przeżyli na ziemi podczas katastrof.

O jakich ludziach jest mowa w słowach: „Kto czyta niech uważa“? Muszą to być ci Żydzi żyjący w Palestynie, którzy podczas tego czasu będą czytać oficjalnie nie tylko Stary, ale także Nowy Testament, którzy sercem nawrócili się do Boga; będą oni później nazwani wybranymi¹⁵. Do nich skierowane jest to wezwanie do uciezki.

¹⁵ Tak więc będą w Palestynie Żydzi, którzy wierzą w Boga, chociaż nie będzie już wtedy na ziemi chrześcijan. Od czasu Zielonych Świąt, w którym Duch Święty przyszedł na ziemię aby zamieszkać w każdym wierzącym, w wieloraki sposób głoszona jest cudowna ewangelia, i każdy kto szczerze nawróci się do Boga, otrzymuje przebaczenie swoich grzechów jeśli je wyzna i wierzy w dzieło odkupienia Chrystusa. Może on wiedzieć,

Dlaczego mają oni jednak pośpiesznie opuścić kraj Izrael? W tym samym czasie, w którym zasiądzie w świątyni ohyda spustoszenia, rozpocznie się brutalne prześladowanie tych wszystkich, którzy zostali rozpoznani jako bojący się Boga. Będzie więc wielu męczenników z okresu pierwszych 3½ lat, o czym wiemy z Obj. 6,9-11, jednak to, co wydarzy się później, wraz z nastaniem wielkiego ucisku, będzie nieporównywalne z wcześniejszymi prześladowaniami. Kto będzie się wzbraniał oddać pokłon obrazowi i zechce odłączyć się od bałwochwalstwa, będzie musiał przyplącić to życiem (Obj. 13,15-17). Naturalnie, większa część narodu izraelskiego przyjmie

że na skutek ufnego przyjęcia ewangelii należy do kościoła Bożego, którego miejscem przeznaczenia jest dom Ojcowski. Ewangelię tę nazywa się „ewangelią łaski“, aby odróżnić ją od innej ewangelii, „ewangelii królestwa“ (Mat. 24,14). Zwiastowanie ewangelii łaski zakończy się wraz z końcem czasu pobytu kościoła na ziemi, jednak bezpośrednio po tym Bóg wzbudzi w narodzie izraelskim wiernych sług, którzy w stunkowo krótkim czasie rozgłoszą na całej ziemi ewangelię królestwa.

Istotną treścią tej ewangelii będzie: „Pokutujcie, wyznajcie swoje grzechy i nawróćcie się z serca do Boga, aby być gotowymi przyjąć Chrystusa jako króla, kiedy zjawi się w Izraelu i zaprowadzi swoje panowanie. Będzie to właściwie ewangelia, którą głosił Jan Chrzciciel (por. Mat. 3,1-12), chociaż jego świadectwo zostało odrzucone, a on sam został ścięty. Również sam Chrystus głosił tę ewangelię (Mat. 4,23), potwierdzając ją znakami i cudami.

antychrysta jako Mesjasza i będzie uczestniczyła we wprowadzonym kulcie uwielbiana. Nie zapomnijmy, że szatan i jego demony będą strąceni w tym czasie z nieba na ziemię.

To jest powodem, dla którego Bóg wzywa swoich wybranych, by opuścili swój kraj bez ociągania. Chodzi przy tym o godziny. W ten sposób Bóg uchroni swoich przed „wieloma”, mianowicie przed bezbożnymi Żydami będącymi pod kierownictwem antychrysta. Bóg wyprowadzi w ten sposób w bezpieczne miejsce wielką część swoich wybranych. Miejsca, które opisują to dokładnie, znajdujemy w Obj. 12,6.13-17; Ps. 60,8 oraz Iz. 16,4).

Większość ludu jednak nie ucieknie, gdyż będzie się bezpiecznie czuła po rządami antychrysta dlatego, że zawarte zostanie przymierze pomiędzy „nadchodzącym księciem”, władcą „zjednoczonej Europy” i Izraelem (Dan. 9,26.27). O przymierzu tym wzmiankuje także Izajasz 28,15: Ponieważ mówicie: „Zawarliśmy przymierze ze śmiercią i z krainą umarłych mamy umowę, więc gdy nadejdzie klęska potopu, nie osiągnie nas, gdyż kłamstwo uczyniliśmy naszym schronieniem i ukryliśmy się pod fałszem”.

Pomimo tego Bóg sam zatroszczy się w tych ciemnych dniach o jasne świadectwo swojej prawicy. On wzbudzi dwóch świadków wyposażo-

nych w szczególną moc. Będą oni prorokować przez cały czas ucisku. Będą niszczyć swoich wrogów ogniem, a w końcu zamkną niebo i nie będzie padać, a wodę zamienią w krew. W końcu jednak świadkowie ci zostaną zabici, lecz po trzech i pół dniach zmartwychwstaną i zostaną wzięci do nieba (Obj. 11,1-12).

Czas wielkiego ucisku, w którym będzie miało miejsce przede wszystkim okropne bałwochwalstwo i prześladowanie wybranych Bożych, skończy się. Będzie on skrócony do 3½ lat. Bóg postanowił o tym już wcześniej. Jest mowa w prorocत्वach Słowa Bożego o tym, w jaki sposób zakończy się ów okres.

Bóg wprowadzi do kraju wroga (w księdze Izajasza 28,15 nazwany jest on „klęską potopu – potopem wrogów“), który przejdzie przez cały kraj z niesamowitą siłą (por. Iz. 28,18-22). Zwróćmy uwagę na wyrażenie „postanowiona” (w. 22), które często znajdujemy w księdze Daniela 9. Wyrażenie to znajdujemy także w Izajasza 10,23 i tam jest użyte w związku z opisem prastarego wroga Izraela: Asyrii. Temu właśnie wrogowi Bóg pozwoli w czasach ostatnich raz jeszcze najechać Palestynę. W tym momencie rozegrają się ostatnie wydarzenia.

KTO JEST ASYRIĄ?

„Biada Asyryjczykowi, lasce mojego gniewu, w którego rękę jest różga mojej zawziętości. Poślę go przeciwko narodowi niegodziwemu i przeciwko ludowi mojego gniewu powołam go... I stanie się, że gdy Pan dokona całego swojego dzieła na górze Syjon i w Jeruzalemie, wtedy ukarze owoc pychy serca króla asyryjskiego i chępliwą wyniosłość jego oczu... 22. Bo, choćby twój lud, Izraelu, był tak liczny jak piasek morski, tylko resztką z niego się nawróci. Zagłada jest postanowiona zgodnie z pełnią sprawiedliwości. Gdyż, jak jest postanowione, Wszchemocny, Pan Zastępów dokona zagłady na całej ziemi“

(Izajasz 10,5.6.12.22.23).

Kto w tych prorocत्वach pełni rolę pustoszy-cięla, Bożej łaski, która wykona sąd nad odpadłymi i bezbożnymi Żydami?

Odpowiedź znajdujemy w księdze Izajasza 10: w przeszłości był to nikt inny jak światowe królestwo Asyrii, które poprzedzało królestwo babilońskie. Izajasz żył i działał ok. 760 do 700 lat przed Chrystusem. On był tym, który przepowiedział sąd nad Izraelem, szczególnie nad dziesięcioma plemionami północnego króle-

stwa ze stolicą w Samarii, gdyż lud ten bardzo zgrzeszył przeciwko Bogu. I stało się tak, jak Bóg przepowiedział: Asyryjczyk najechał na królestwo północne i po trzech latach oblężenia w latach 722 lub 721 roku p. n.e. wprowadził mieszkańców do niewoli, z której owych dziesięć plemion już nigdy nie powróciło (patrz 2 Królewska 17).

Jednak proroctwa dotyczące Asyryjczyków wypełniły się jedynie w części, gdyż Bóg w swoim wielkim miłosierdziu oszczędził przed zniszczeniem swój naród? W czasie ostatecznym proroctwa te wypełnią się jednak dokładnie.

Jeśli badamy poszczególne księgi prorockie, w których zwiastowany jest sąd nad Bożym narodem ziemskim, to chcąc się dowiedzieć, kto jest wielkim wrogiem Izraela, dochodzimy do następujących wniosków: u proroków, którzy prorokowali tuż przed ostatnim oblężeniem Jerozolimy w roku 588 p.n.e.¹⁶ (nazywa się ich tak-

¹⁶ Jerozolima była trzykrotnie oblężana: 1) w roku 606, kiedy Daniel i jego towarzysze zostali wprowadzeni do niewoli (Dan. 1). Od tego czasu datuje się tzw niewola babilońska; 2) w roku 599, kiedy król Jojakim i jego matka zostali wprowadzeni do niewoli; wraz z uprowadzonymi znalazł się prorok Ezechiel (2 Król. 24,8-17), 3) w roku 588, kiedy król Sedekiasz został uprowadzony do niewoli Babilońskiej po 11 latach panowania (2 Król 25,1-7).

że AMMI-prorokami, tzn. „prorokami mojego ludu“), tym wrogiem jest Asyria; u proroków prorokujących w czasie niewoli lub w okresie tzw. „czasu narodów“¹⁷ (LO-AMMI-prorocy, tzn. prorocy „nie mojego ludu“) wrogiem tym jest „król z północy“ (Daniel 11,40-45) a w Ezechielu „król krańców północy“ (r. 38 i 39). Z tego wnioskujemy, że Asyria jest tym samym wrogiem, co obydwaj królowie z północy i krańców północy. Prorok Joel w 2,20 nazywa Asyrię „wrogiem przychodzącym z północy“.

Obszar ówczesnego królestwa Asyrii obejmuje obszar dzisiejszej Syrii, Iraku, Jordanii, Libanu i część Turcji oraz Iranu. Stolicą Asyrii była wtedy Niniwa, na północy dzisiejszego Iraku, leżąca niedaleko miasta Mosul.

Pisząc powyższe słowa dotyczące Asyrii znajdujemy się dalej w czasie wielkiego ucisku. Kiedy król z północy najedzie na Palestynę, będzie to oznaczało, że czas ucisku dobiega końca. Myślę, że oblężenie przez króla z północy będzie trwało pięć miesięcy, gdyż w księdze Objawienia 9,1-11 znajdujemy opis tego najazdu.

¹⁷ Jest to okres, który znalazł początek w czasie panowania królestwa Babilionu, po których nastąpiło królestwo medo-perskie, następnie greckie, a w końcu rzymskie, po czym nastąpiło przyjsie Pana.

W wierszu 4 napisane jest, że ludzie, którzy nie mieli pieczęci na czole – a są to bezbożni Żydzi – będą przedmiotem tego sądu. Znajdujemy tam także wzmiankę o okresie pięciu miesięcy, w którym to ludzie ci będą dręczeni (wiersz 5). Oznacza to, że w tym momencie mija już okres trzech lat wielkiego ucisku i znajdujemy się bezpośrednio przed ostatnimi wielkimi wydarzeniami kończącymi okres czasów końca.

Chcielibyśmy się teraz szczegółowo zająć najazdem króla północy i dlatego otworzymy księgę Daniela 11,40-45.

KRÓL PÓŁNOCY

„A w czasach ostatecznych zetrze się z nim król południa. Lecz król północy uderzy na niego z wozami, jeźdźcami i z wielu okrętami; wtargnie do krajów i zaleje je jak powódź. Wtargnie i do prześlicznej ziemi, a wtedy padną dziesiątki tysięcy; lecz rąk jego ujdą: Edom i Moab, i główna część Amonitów. A gdy wyciągnie swoją rękę po kraje, nawet ziemia egipska nie ocaleje. Opanuje on skarby złota i srebra i wszystkie klejnoty egipskie. Libijczycy i Kuszycki pójdą w jego orszaku. Wtem przestraszą go wieści ze wschodu i północy, dlatego wyruszy

w wielkiej złości, aby wygubić i wytępić wielu. I rozbije wspaniałe swoje namioty między morzem i prześliczną świętą górą. Wtedy dojdzie do swojego kresu i nikt mu nie pomoże.
(Daniel 11,40-45).

W odcinku tym czytamy najpierw o sporze pomiędzy królem z południa (jest to Egipt) a „nim“, to jest antychrystem, który jest opisany bezpośrednio przed tym odcinkiem (Dan. 11,36-39). Jednak krótko po tym, albo prawie równocześnie, wmiesza się w ten spór król północy (może to być Syria razem z innym krajem arabskim¹⁸) i uczyni to w bardzo zdecydowany sposób, porównany tu z wszystko niszczącą powodzią (por. Izaj. 8,7,8; 10,22; 28,17; Dan. 9,27). Atak ten nastąpi zarówno od strony lądu, jak i morza. Powódź ta nie ogarnie jedynie Palestyny, nazwanej w powyższym tekście „prześliczną ziemią“, lecz także innych krajów. Król północy będzie pełnił w tej ostatniej walce dominującą rolę.

¹⁸ Jest rzeczą godną uwagi, że Syria i Irak darzą się obecnie śmiertelną nienawiścią. Dowodem na to jest, że w czasie wojny w Zatoce Perskiej Syria stanęła po stronie aliantów walczących z Irakiem. Syrię od wielu lat traktuje się bardzo poważnie i zajmuje ona wysokie stanowisko wśród krajów arabskich.

Trzy kraje nie dają się pociągnąć wściekłości tego króla: Edom, Moab i część Amonitów. Te trzy kraje znajdują się na terenie dzisiejszej Jordanii. Czy jest to obszar, na którym Bóg ocali resztkę Izraela od niechybnej zguby? Może tak być, że Edom jest proroczą nazwą Arabii Saudyjskiej, lecz nie chcemy na ten temat czynić żadnych spekulacji.

Kiedy król północy najedzie Palestynę i zrówna ją z ziemią, uderzy również na Egipt i zada mu gwałt. W tym najeździe król północy otrzyma wsparcie Libii i Etiopii, krajów północnych i północnej Afryki. Wtedy nagle dojdą go wieści ze „wschodu i północy” i wzbudzą w nim grozę.

Zanim zajmiemy się pytaniem dotyczącym treści tych wieści, zamknijmy rozważanie tego małego fragmentu z Daniela 11: król północy przerwie zwycięski pochód w Egipcie i zawróci pieniać się ze złości, aby dokonać następnych wielkich zniszczeń. Zanim jednak przejdzie do nowych ataków, rozbije on „wspaniałe swoje namioty” (rodzaj kwatery głównej) między morzem (tj. Morze Śródziemne) i prześliczną górą świętą. Osiądzie on niedaleko Jerozolimy z celem ponownego jej zaatakowania, po uprzednim częściowym jej zajęciu, (por. Zach. 14,2) i ostatecznego, całkowitego zniszczenia.

Jednak nagle wkrótce nastąpi jego koniec i nikt mu nie przyjdzie z pomocą.

Teraz chcemy krótko skierować nasze myśli na „przychodzącego księcia“, o którym mówi Daniel 9,27 i Jan w Objawieniu 13,1-8 i nazywa go zwierzęciem.

ZWIERZĘ – LUB: „ZJEDNOCZONA EUROPA“

„I widziałem wychodzące z morza zwierzę, które miało dziesięć rogów i siedem głów, a na rogach jego dziesięć diademów, a na głowach jego bluźniercze imiona. A zwierzę, które widziałem, było podobne do pantery, a nogi jego jak u niedźwiedzia, a paszcza jego jak paszcza lwa. I przekazał mu smok siłę swoją i tron swój, i wielką moc. A jedna z głów jego była śmiertelnie raniona, lecz śmiertelna rana jego była wygojona. I cała ziemia szła w podziwie za tym zwierzęciem. I oddali pokłon smokowi za to, że dał zwierzęciu moc, a także zwierzęciu oddali pokłon, mówiąc: Któż jest podobny do zwierzęcia i któż może z nim walczyć? I dano mu paszczę mówiącą rzeczy wyniosłe i bluźniercze, dano mu też moc działania przez czterdzieści i dwa miesiące. I otworzyło paszczę swoją, by bluźnić

przeciwko Bogu, bluźnić przeciwko imieniu jego i przybytkowi jego, przeciwko tym, którzy mieszkają w niebie. I dozwolono mu wszcząć walkę ze świętymi i zwyciężyć ich; dano mu też władzę nad wszystkimi plemionami i ludami, i językami, i narodami. I oddadzą mu pokłon wszyscy mieszkańcy ziemi, każdy, którego imię nie jest od założenia świata zapisane w księdze żywota Baranka, który został zabity (Objawienie 13,1-8).

Jan stoi nad brzegiem morza i widzi wychodzące z morza zwierzę. Morze w Słowie Bożym przedstawia niespokojne narody (Iz. 17,12.13; Ez. 26,3; Łuk. 21,25.26; Obj. 17,15). W Obj. 11,7 jest mowa o tym zwierzęciu, że powstaje z otchłani: posiada satanistyczne pochodzenie.

Zwierzę ma dziesięć rogów co jest obrazem dziesięciu królów, którzy w ostatniej fazie obejmą władzę ze zwierzęciem (Obj. 17,12.14). Za tym wszystkim stoi szatan, nazwany tutaj smokiem, który udzieli zwierzęciu ogromnej mocy. Poza tym zwierzę ma siedem głów, co wskazuje na nadzwyczajną inteligencję. Ten potężny władca wykorzysta swoją moc, duchowe zdolności i okultystyczne siły przede wszystkim w tym celu, aby bluźnić Bogu oraz pociągnąć do upadku wielu ludzi – będzie to czynił z wielką brutalnością.

Zwierzę to będzie posiadało cechy trzech zwierząt: było podobne do pantery (albo leoparda), będzie posiadało nogi niedźwiedzia oraz paszczę lwa. Na pewno symbole te łączą się z tym, co widział i opisywał Daniel (Dan. 7). Tamte zwierzęta są obrazem czterech po sobie następujących królestwach świata: Babilonii, Medo-Persji, Grecji i Rzymu. Podczas opisu ostatniego zwierzęcia, dokonanego przez Daniela, nie pojawiają się co prawda głowy, ale zauważamy ponownie dziesięć rogów.

Jan zauważył, że jedna z głów miała śmiertelną ranę, która, ku wielkiemu zdziwieniu całej ludzkości, została uzdrowiona. Skutkiem tego wielkie masy ludzkie stały się czcicielami smoka i chwalcami zwierzęcia.

Zwierzę to nie jest jedynie obrazem jakiegoś królestwa, lecz przede wszystkim osoby, która jest uosobieniem jego mocy. Chodzi o władcę panującego nad połową dawnego (zachodniego) – rzymskiego królestwa. Czy może to być coś innego niż „zjednoczona Europa”, która w ostatniej fazie będzie się składała z dziesięciu królestw”?¹⁹

¹⁹ Nie wątpię, że wspólnota europejska (dawna EWG) jest zwiastunem zjednoczonej. Jest przedwcześnie, aby dokładnie powiedzieć, które narody będą do niej należeć i jak przebiegać

Zwierzęciu dano możliwość rządzić bez przeszkód przez 42 miesiące. Jest to znowu okres wielkiego ucisku. Zwierzę będzie w tym czasie prowadzić wojnę przeciwko świętym. Wielu z tych, którzy pozostaną wierni Bogu, zapłaci to życiem. Bóg zezwoli zwierzęciu zwyciężyć wielu świętych, tzn. zamordować. Oni zmartwychwstaną na początku tysiącletniego królestwa (Obj. 20,4; patrz dalej).

W momencie zjednoczenia (lub utworzenia federacji) Europa będzie największą siłą na ziemi, gdyż już w tej chwili jest najważniejszym blokiem gospodarczym i w jej ręku jest około 40% światowego handlu. Po zjednoczeniu będzie także znaczącą siłą polityczną.

Później zobaczymy, jak to wielkie zjednoczone królestwo sprzeciwi się Bogu, będzie walczyć nawet z Panem Jezusem.

Jest to tematem psalmu 2 i byłoby słusznym zadanie sobie trudu przeczytania go. Zauważmy w tym urywku różnorodne grupy lub mówców:

będą granice. Jeśli chodzi o obszar zachodnio-rzymskiego królestwa, z Dan. 11 dokładnie widać, że przynajmniej Syria i Egipt nie będą do niego należały. Królestwo to przejmie duchowe dziedzictwo wcześniejszego rzymskiego królestwa. Z Obj. 17,9 wiemy, że siedem głów wskazuje na Rzym z jego siedmioma wzgórzami, który będzie stolicą królestwa.

Wiersz 1.2: Psalmista rozpoczyna słowami: **„Dlaczego burzą się narody a ludy myślą o próżnych rzeczach. Powstają królowie ziemscy i książęta zmagają się społem Przeciwnemu Panu i Pomazańcowi jego.”**

Wiersz 3: Teraz psalmista cytuje tych konspiratorów: **„Zerwijmy ich więzy i zrzucmy z siebie ich pęta!”**

Wiersz 4.5: Psalmista opisuje Bożą reakcję na ten postępek: **„Ten, który mieszka w niebie, śmieje się z nich. Pan im urąga. Wtedy przemówi do nich w gniewie swoim i gwałtownością swoją przerazi ich:”**

Wiersz 6: Teraz Bóg sam wypowiada postanowienie Boże o swoim Synu: **„Ja ustanowiłem króla mego na Syjonie, Świętej górze mojej.”**

Wiersze 7-9: Do słowa dochodzi Mesjasz i mówi: Ogłoszę zarządzenie Pana: **„Rzekł do mnie: Synem moim jesteś, Dziś cię zrodziłem. Proś mnie, a dam ci narody w dziedzictwo i krańce świata w posiadanie. Rozgromisz je berłem żelaznym, Roztłuczysz jak naczynie gliniane.”**

Wiersze 10-12: W końcu sam psalmista żąda od królów aby dobrowolnie podporządkowali się pod panowanie Chrystusa: **„Bądźcie więc teraz rozsądni, królowie, Przyjmijcie**

przestrożę, sędziowie ziemi! Służcie Panu z bojaźnią i weselcie się, Z drżeniem złóżcie mu hołd! Ucałujcie Syna, aby się nie rozgniewał i abyście nie zgubili drogi, Bo łatwo płonie gniewem. Szczęśliwi wszyscy, którzy mu ufają!”

BITWA W ARMAGEDON

„A szósty wylał czaszę swoją na wielką rzekę Eufrat; i wyschła jej woda, aby można było przygotować drogę dla królów ze wschodu słońca. I widziałem trzy duchy nieczyste jakby żaby wychodzące z paszczy smoka i z paszczy zwierzęcia, i z ust fałszywego proroka; A są to czyniące cuda duchy demonów, które idą do królów całego świata, aby ich zgromadzić na wojnę w ów wielki dzień Boga Wszechmogącego. Oto przychodzę jak złodziej; błogosławiony ten, który czuwa i pilnuje szat swoich, aby nie chodzić nago i aby nie widziano sromoty jego. Zgromadził ich na miejscu, które po hebrajsku nazywa się Armagedon”

(Obj. 16,12-16).

Kiedy szósty anioł wylewa kolejną czarę gniewu, znajdujemy się już prawie w końcowej fazie

wielkiego ucisku. Przeminięły już sądy trwające w pierwszych 3½ latach, związane z otwarciem pieczęci i trwa już drugie 3½ roku sądów następujących po zabrzmieniu trąb. Wylanie czasz gniewu nastąpi bezpośrednio przed przyjściem Pana.

W momencie rozpoczęcia kolejnego sądu Bożego następującego po wylaniu szóstej, przedostatniej czaszy gniewu, nastąpi bezprecedensowe zgromadzenie wojsk na równinie Armagedon (jest to grecko-łacińska nazwa wzgórz Megiddo leżących w południowo wschodniej równinie Jezreel, która znajduje się w północnym Izraelu między pogórzem Galilei i Samarii i rozciąga się do Morza Czerwonego. Obok miejscowości Megiddo leży znane miejsce walk, gdzie zginęło wielu królów w czasach ST (por. Sędz. 4; 5,19; 6,33; 7,1; 1 Sam. 31,1-7; 2 Król. 9,27;). Megiddo było za czasów Salomona ważnym strategicznym miejscem (1 Król. 9,15-19).

Szósta czara będzie wylana na Eufrat, przez co ulegnie on wyschnięciu i otworzy drogę dla przejścia królów, którzy przyjdą do Palestyny od strony wschodu słońca. Rzeka Eufrat wypływa z dwóch źródeł po wschodniej stronie dzisiejszej Turcji, płynie przez Syrię, potem przez Irak i zlewa się z Tygrysem w rzekę Schatt el-Arab, będącej niedaleko perskiego miasta Abadan w Zatoce Perskiej.

Fakt, że królowie ze wschodu nie są wymienieni z imienia, utrudnia wyjaśnienie całej sprawy. Jeśli czyta się na ten temat liczne komentarze biblijne stwierdza się, że istnieje na ten temat wiele różnych poglądów. My chcielibyśmy to pytanie pozostawić otwartym. Może chodzi tu o królów dalszych państw arabskich lub o inne, leżące dalej na wschodzie narody. Jedno jest jednak pewne: przy wylaniu ostatniej czaszy sądu chodzi o triumfalny marsz wojsk w kierunku Izraela.

W wierszach od 13-16 czytamy, jak pod wpływem smoka (szatana), zwierzę (przywódca zjednoczonej Europy) oraz fałszywy prorok (antychryst) zareagują na ten triumfalny marsz. Jan widzi, jak z paszczy smoka wychodzą trzy nieczyste duchy podobne do żab. Te duchy są duchami demonów, które czynią cuda (por. 2 plagę egipską z 2 Moj. 8,1-7) a następnie zgromadzą wszystkich królów ziemi na równinie Armagedon. Ukaże się tam cała pełnia trójcy złego.

Kim są królowie całego świata? Wyrażenie „całego świata” oznacza dosłownie „wszystkich mieszkających.” Jest to wyrażenie, które znajdujemy także w Łukasza 2,1 gdzie chodzi o mieszkańców ówczesnego królestwa rzymskiego. To daje nam klucz do zrozumienia, że chodzi o dziesięciu władców odrestaurowanego króle-

stwa rzymskiego („zjednoczonej Europy”) (Obj. 17,12-14).

Wiersz 15 ukazuje wyraźnie czasowy związek pomiędzy tą wojną i objawieniem się Chrystusa w dniu Pańskim (1 Tes. 5,2; Obj. 3,3). Szczęśliwi ci, którzy oczekują przyjścia Chrystusa i zastali go czuwając. Porównanie z Obj. 19,19.20 ukazuje, że Armagedon jest miejscem, na którym Chrystus unicestwi wojska Europy. Będzie to tematem następnego fragmentu.

CHRYSTUS ROZLICZA SIĘ Z OBYDWOMA ZWIERZĘTAMI I ICH WASALAMI

„I widziałem jednego anioła stojącego w słońcu; i zawołał głosem donośnym, mówiąc wszystkim ptakom latającym środkiem nieba: Nuże, zbierzcie się na wielką ucztę Bożą, by jeść ciała królów i ciała wodzów, i ciała mocarzy, i ciała koni oraz ich jeźdźców, i ciała wszystkich wolnych i niewolników, małych i wielkich. I widziałem zwierzę i królów ziemi, i wojska ich, zebrane, by stoczyć bój z tym, który siedział na koniu, oraz z jego wojskiem. I pojmane zostało zwierzę, a wraz z nim fał-

szywy prorok, który przed nim czynił cuda, jakimi zwiódł tych, którzy przyjęli znamię zwierzęcia i oddawali pokłon posągowi jego. Zostali oni obaj wrzuceni żywcem do jeziora ognistego, gorejącego siarką. A pozostali byli pobici mieczem wychodzącym z ust jeźdźca na koniu, i wszystkie ptaki nasyciły się ich ciałami.” (Obj. 19:17-21)

Wiersze te podają nam informację o końcu zwierzęcia, silnego władcy Europy, o końcu antychrysta i dziesięciu królów z ich siłami zbrojnymi. Później, gdy miało już miejsce we-sele Chrystusa ze swoją Oblubienicą (rozdz. 19,6-10), Jan widzi, jak Chrystus wraz z wojskami niebieskimi zstępuje z nieba, aby dokończyć sąd.

Następnie Jan widzi anioła stojącego w słońcu, a wskazuje to na wielki autorytet, który wkrótce będzie miał ogromne znaczenie. W obrazowej mowie Objawienia zwołane zostają ptaki niebieskie, aby zgromadziły się na wielką ucztę. Ta wielka uczta będzie miała miejsce w wielkim Bożym dniu, dniu Wszchemogącego (por. Obj. 16,14).

Ogromne wojska zgromadzą się w Armagedon, aby wezwać w końcu do walki Tego, który siedzi na koniu, to jest Baranka (por.

Obj. 17,13.14). Czy jest to możliwe, że ludzie w swojej zuchwałości będą uważać, że zdołają walczyć przeciw Synowi Bożemu? Szatan i jego demony będą wiedzieli, że wojna ta będzie wojną przeciwko Chrystusowi, chociaż na pozór będzie wszystko wyglądało jako oblężenie Palestyny i miasta Jerozolimy w celu uwolnienia ich z oblężenia króla północy.

Nagle zwierzę i fałszywy prorok zostaną pochwyteni przez Pana Jezusa i żywi wrzuceni w jezioro ogniste, i to bez uprzedniego sądu (w. 20). Sąd ten będzie miał miejsce jeszcze przed rozpoczęciem się tysiącletniego Królestwa. Szatan i jego aniołowie (demony), dla których jest przygotowane jezioro ogniste (Mat. 25,41), dostaną się tam po tysiącu latach, na krótko przed rozpoczęciem wiecznego stanu.

Kiedy już wykona się sąd nad zwierzęciem i fałszywym prorokiem, zginą także królowie ziemscy wraz z przywódcami Europy. Ci potężni panowie są ludźmi, którzy przyjęli znak zwierzęcia i przez to poparli ogromne zło. Będą oni dzielić los zwierzęcia, jednak nie od razu. Zginą oni od miecza wychodzącego z ust Pana Jezusa. Ich ciała będą leżały na ziemi. W Księdze Izajasza 11,4 w odniesieniu do tego sądu czytamy: „Lecz według sprawiedliwości będzie sądził biednych i według słuszności rozstrzygał

sprawy ubogich na ziemi. Różgą swoich ust będzie chłostał zuchwalca, a tchnieniem swoich warg zabije bezbożnika.”

Odnoszę wrażenie, że sąd obydwu zwierząt oraz dziesięciu królów i ich władców będzie miał miejsce jeszcze przed zagładą króla północy. Chrystus nie objawił się jeszcze na górze oliwnej, lecz dokonał sądu w Armagedon z nieba.

JESZCZE RAZ O KRÓLU PÓŁNOCY

„Wtem przestraszą go wieści ze wschodu i północy, dlatego wyruszy w wielkiej złości, aby wygubić i wytępić wielu. I rozbije wspaniałe swoje namioty między morzem i prześliczną świętą górą. Wtedy dojdzie do swojego kresu i nikt mu nie pomoże.” (Dan. 11:44-45)

Następnym wydarzeniem będzie zagłada króla północy. Wcześniej zauważyliśmy, że król ten na krótko przed końcem wielkiego ucisku napadnie na Palestynę, a następnie skieruje się w stronę Egiptu. Nagle jednak ponownie zawróci z Egiptu, aby rozłożyć się między Morzem Śródziemnym a Jerozolimą. Prawdopodobnie będzie miał zamiar ponownie ją oblegać i całkowicie zająć.

Ten odwrót z Egiptu nastąpi z powodu wieści ze wschodu i północy i jest bardzo prawdopodobne, że chodzi tu o meldunek o zbliżaniu się wielkich sił zbrojnych, o których czytaliśmy w księdze Objawienia 16,12-16: (1) król ze wschodu słońca, któremu zgotowano drogę przez wyschnięcie Eufratu, i (2) wojska europejskie, które kierują się w kierunku Armagedonu, aby wyzwolić Palestynę i Jerozolimę. Fakt ten może być powodem nagłego powrotu króla północy.

W jaki jednak sposób nastąpi koniec potęgi króla północy i jego sił zbrojnych bez pomocy z zewnątrz? Myślę, że w międzyczasie nastąpi dalsze wydarzenie o szczególnym wymiarze: **CHRYSTUS POWRÓCI** i stanie na górze oliwnej. Wydarzenie to nigdzie nie zostało opisane wyraźniej niż w księdze Zachariasza 14,3-5:

CHRYSTUS UKAZUJE SIĘ NA GÓRZE OLIWNEJ

„Potem wyruszy Pan i będzie walczył z tymi narodami, jak zwykł walczyć w dniu bitwy. Jego nogi staną w owym dniu na Górze Oliwnej, która leży naprzeciwko Jeruzalemowi od wschodu tak, że Góra Oliwna rozpadnie się w środku na wschód i na zachód, tworząc wiel-

ką dolinę. Połowa góry cofnie się na północ, a druga połowa na południe. Wtedy będziecie uciekać do tej doliny między moimi górami, gdyż ta dolina będzie sięgała aż do Azel; a będziecie uciekać tak, jak uciekaliście przed trzęsieniem w czasach Uzjasza, króla judzkiego. Potem przyjdzie Pan, mój Bóg, a z nim wszyscy święci” (Zachariasz 14,3-5).

Wydarzenie to, jak żadne inne, nada bieg dalszemu rozwojowi wypadków. W momencie tym wypełni się cudowna obietnica: w ściśle określonym momencie Syn Boży, sam Bóg – Jezus Chrystus – widzialnie powróci na ziemię.

Upłynęło już prawie dwa tysiące lat od momentu, gdy On był tu na ziemi i żył ponad trzydzieści lat w Palestynie. Tam, przez ostatnie trzy lata swojego życia, prowadził swoją bezprzykładną służbę, którą powierzył mu Bóg. W końcu spotkała Go śmierć na krzyżu Golgoty, gdyż naród żydowski odrzucił swojego Mesjasza. Równocześnie poniósł On zastępczo na krzyżu Boży sąd nad grzechem i zaspokoił sprawiedliwe żądania Boga w stosunku do ludzi. Bóg został uwielbiony przez dzieło swojego Syna i na dowód tego po trzech dniach wzbudził On Chrystusa z martwych. Przez czterdzieści dni po swoim zmartwychwstaniu Pan Jezus Chrystus wielokrotnie objawiał się swoim

uczniom, apostołom (1 Kor. 15,5-8) a następnie na dziesięć dni przed świętem Zielonych Świąt wstąpił do nieba.

O Jego przyjściu mówili dwaj aniołowie, którzy objawili się uczniom na Górze Oliwnej bezpośrednio po wniebowstąpieniu Pana Jezusa: **„Ten Jezus, który od was został wzięty w górę do nieba, tak przyjdzie, jak go widzieliście idącego do nieba”** (Dz. Ap. 1,11). Jeśli ktoś jeszcze wątpi w to, że Syn Boży, który stał się człowiekiem, jest Panem objawionym w Starym Testamencie, ten może porównać opis z Dz. Ap. 1 z księgą Zachariasza 14. Nogi Syna Bożego staną na Górze Oliwnej.

W tym momencie nastąpi trzęsienie ziemi, przez co góra ta rozpołowi się na dwie części w dwóch kierunkach – wschód i zachód. Połowa góry padnie w kierunku północnym a druga w kierunku południowym. Dolina, która w tym momencie powstanie, będzie nazwana „doliną między moimi górami”. Mieszkańcy Jerozolimy będą mieli możliwość uciec z miasta. Uciekną oni aż do Azel, miejsca, które raz jeszcze wspomniane jest w Mich. 1,11 (Bet-Haesel) i nie jest zbyt daleko oddalone od Jerozolimy.

Pan objawi się na górze Oliwnej razem ze swoimi niebiańskimi świętymi i swoimi aniołami. W Obj. 19,11-16 są oni widziani w obrazie

wojsk niebieskich towarzyszących Mu w momencie pojmania zwierząt i zagłady królów zachodniej Europy i ich wodzów.

Chrystus objawi się, gdy mieszkańcy Jerozolimy będą w największej potrzebie i niebezpieczeństwie. Wraz z nimi przeprowadzi przeciwko królowi z południa niszczący atak. Mieszkańcom Jerozolimy będą przy tym pomagać mieszkańcy Judei, którzy uciekli na początku czasu ucisku a w międzyczasie powrócili (Zach. 10,3-5; 12,1-6).

SĄD NAD OŚCIENNYMI NARODAMI IZRAELA

„Oto Ja uczynię z Jerozolimy puchar taczania się dla wszystkich ludów wokoło. Niedola dotknie także Judę przy oblężeniu Jerozolimy. W owym dniu uczynię z Jerozolimy ciężki kamień dla wszystkich ludów. Każdy, kto go będzie podnosił, ciężko się zrani, gdy zbiorą się przeciwko niemu wszystkie narody ziemi. W owym dniu – mówi Pan – dotknę trwogą wszystkie rumaki, a ich jeźdźców oblędem, lecz nad domem Judy będę miał oczy otwarte, a ślepotą dotknę wszystkie rumaki ludów. Potem książęta Judy będą mówić w swoim ser-

cu: Mieszkańcy Jerozolimy mają swoją moc w Panu Zastępów, w swoim Bogu. W owym dniu uczynię z ksiąząt Judy jakby garnek z ogniem wśród drwa i jakby żagiew płonąca w słomie, i będą pożerać z prawej i z lewej strony wszystkie ludy wokoło; lecz Jeruzalem pozostanie nadal na swoim miejscu”

(Zach. 12:2-6).

A co stanie się z innymi narodami, które oprócz króla północy natarły na Jerozolimę, aby z nią walczyć i zniszczyć? Również na ten temat znajdujemy wyraźną odpowiedź w Księdze Zachariasza. Widzieliśmy już, że armie europejskie znalazły swój kres wraz ze zwierzęciem i fałszywym prorokiem, że Chrystus powrócił na ziemię i ukazał się na górze Oliwnej, że król północy został pokonany. Na niektórych miejscach Starego Testamentu czytamy o wielu ludach lub narodach²⁰, które tak samo zgromadzą się wokół Jerozolimy.

Ważnymi miejscami są: Mal. 3,19-22; Joel 3,1.2.11-16; Ps. 83,2-8; i w końcu Zach. 12,1-6. Z przytoczonych miejsc wyraźnie widać, że te narody to ktoś inny niż dziesięciu królów i ich ar-

²⁰ W Zachariasza 12,2.6 jest mowa o „ludach wokoło”

mie. W Księdze Malachiasza 4 zauważamy przede wszystkim, że narody te będą osądzone po objawieniu się Chrystusa. Joel nazywa to miejsce potyczki wojennej doliną Jozafata²¹. W Psalmie 83 narody te nazwane są proroczo: Edom, Ismaelici, Hagaryci, Gebal, Amon, Amalekici, Filistyńcy, Assur. W końcu z Księgi Zachariasza 12,1-6 wnioskujemy, że Bóg osądzi te narody, kiedy zostaną one pobite przez mieszkańców miasta Jerozolimy i Judy (por. także Zach. 10,3-5). Dla dalszego studiowania tego tematu polecam także księgę Izajasza rozdziały 13-27; oraz z księgi Jeremiasza rozdziały 46-50, mówiące o nadchodzących nad narodami sądach.

CO STANIE SIĘ Z ROSJĄ

**„I doszło mnie słowo Pana tej treści. Synu człowieczy, zwróć swoje oblicze ku Gogowi w kraju Magog, głównemu księciu w Mesech i Tubal, prorokuj przeciwko niemu
I mów: Tak mówi Wszechmocny Pan: Oto Ja wystąpię przeciwko tobie, główny książę w Mesech i Tubal, Zawrócę cię i włożę haki w twoje**

²¹ Nie wiadomo dokładnie, gdzie należałoby szukać tej doliny. Niektórzy upatrują to miejsce w pobliżu Jerozolimy.

szczęki; i wyprowadzę ciebie i całe twoje wojsko, konie i jeźdźców, wszystkich wspaniale odzianych, wielki zastęp, z tarczą i puklerzem – wszystkich uzbrojonych w miecze. Paras, Etiopia i Put jest z nimi, wszyscy z tarczami i w hełmach. Gomer i wszystkie jego hufce. Z tobą są Bet-Togarma z najdalszej północy, wszystkie jego hufce i liczne ludy. Przygotuj się i uzbrój z całym swoim zastępem, który zebrał się wokoło ciebie, i bądź ty ich wodzem! Po wielu dniach otrzymasz rozkaz, w latach ostatecznych przyjdiesz do kraju uwolnionego od miecza i do ludu zebranego z wielu ludów na górach izraelskich, które długo były spustoszone; wszyscy oni wyprowadzeni spośród narodów, mieszkają bezpiecznie. Wyruszysz, jak burza nadciągniesz, jak obłok, aby okryć ziemię, ty i wszystkie twoje hufce oraz liczne ludy z tobą” (Ezech. 38,1-9).

Jest godne polecenia, aby przeczytać z Księgi Ezechiela rozdziały 38 i 39, które są ściśle ze sobą związane. Rozdziały te zajmują się jednym tematem: zniszczeniem potężnego najeźdźcy. Najpierw zauważamy, że najeźdźca ten został upatrzony przez wiele towarzyszących mu narodów (Persów i Etiopczyków), zamieszkujących „najdalszą północ”. Wyrażenie „najdalsza pół-

noc“ występuje w tych rozdziałach trzykrotnie (38,6.15; 39,2) i jest ono używane z pozycji położenia Izraela. Jeśli weźmiemy w swoje ręce mapę to od razu zauważymy, że nie może być mowy o innym kraju jak o Rosji i jej stolicy – Moskwie. Możemy więc jasno odróżnić „króla północy” od armii występującej z „najdalszej północy“, chociaż będą oni jednomyślni jeśli chodzi o wrogość względem narodu Izrael.

Potężne rosyjskie armie wpadną w jednym momencie do Palestyny, w czasie, w którym lud izraelski będzie „bezpiecznie mieszkał“ (Ezech. 38,14) – będzie to „otwarta ziemia i miejscowości bez murów“ (38,11) – u progu Tysiącletniego Królestwa. Czas wkroczenia będzie się wydawał rosyjskim armiom bardzo odpowiedni nie tylko dlatego, że europejskie wojska zostały już zniszczone, król północy został także unicestwiony, a sąd nad sąsiednimi narodami Izraela także się rozpoczął. Rosja wyłączyła się do tej pory z działań wojennych. Czy teraz nie będzie łatwo zdobyć łupów w tak bardzo już osłabionym Izraelu (pomyślmy choćby tylko o złożach ropy naftowej w pobytach przez Izrael państwach)?

Jednego nie wiedzą jednak przywódcy tych armii, przedstawionych w obrazie konia z hakami w szczękach: że sam Bóg będzie nimi kierował i zaprowadzi ich do gór izraelskich.

I tam Bóg zniszczy te zastępy wojsk. „Przywołam przeciwko niemu wszelkiego rodzaju strachy - mówi Wszechmocny Pan - tak że miecz jednego skieruje się przeciwko drugiemu. Potem osądzę go przez zarazę i przelew krwi; spuszczę na niego i jego hufce oraz liczne ludy, które są z nim, ulewny deszcz i grad, ogień i siarkę. I tak okażę moją wielkość i moją świętość, i objawię się na oczach wielu narodów. I poznają, że Ja jestem Pan (Ezech. 38,21-23).

To będzie koniec tych potęg, które Bóg zniszczy tak, że po pierwsze skierują się one jedna przeciwko drugiej, a także polegną przez działanie szalejących żywiołów. Poległych w tym sądzie będzie tak wielu, że mieszkańcy państwa Izrael przez siedem miesięcy będą musieli grzebać ich ciała (Ezech.39,12-16).

SĄD NAD ŻYWYMI

„A gdy przyjdzie Syn Człowieczy w chwale swojej i wszyscy aniołowie z nim, wtedy zasiądzie na tronie swej chwały. I będą zgromadzone przed nim wszystkie narody, i odłączy jedno od drugich, jak pasterz odłącza owce od kózłów. I ustawi owce po swojej prawicy, a ko-

zły po lewicy. Wtedy powie król tym po swojej prawicy: Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, odziedziczcie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata. Albowiem łaknąłem, a daliście mi jeść, pragnąłem, a daliście mi pić, byłem przychodniem, a przyjęliście mnie, Byłem nagi, a przyodzialiście mnie, byłem chory, a odwiedzaliście mnie, byłem w więzieniu, a przychodziliście do mnie. Wtedy odpowiedzą mu sprawiedliwi tymi słowy: Panie! Kiedy widzieliśmy cię łaknącym, a nakarmiliśmy cię, albo pragnącym, a daliśmy ci pić? A kiedy widzieliśmy cię przychodniem i przyjęliśmy cię albo nagim i przyodzialiśmy cię? I kiedy widzieliśmy cię chorym albo w więzieniu, i przychodziliśmy do ciebie? A król, odpowiadając, powie im: Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście. Wtedy powie i tym po lewicy: Idźcie precz ode mnie, przekłęci, w ogień wieczny, zgotowany diabłu i jego aniołom. Albowiem łaknąłem, a nie daliście mi jeść, pragnąłem, a nie daliście mi pić. Byłem przychodniem, a nie przyjęliście mnie, nagi, a nie przyodzialiście mnie, chorym i w więzieniu i nie odwiedziliście mnie. Wtedy i oni mu odpowiedzą, mówiąc: Panie! Kiedy widzieliśmy cię łaknącym albo pragnącym, albo przychodniem, albo nagim, albo chorym,

albo w więzieniu i nie usłużyliśmy ci? Wtedy im odpowie tymi słowy: Zaprawdę powiadam wam, czegokolwiek nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, i mnie nie czyniliście. I odejdą ci na kaźń wieczną, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego“ (Mat. 25,31-46).

Na początku Królestwa Pokoju, kiedy Syn Człowieczy objawi się w swojej chwale, wszystkie narody ziemi zgromadzą się przed Nim²². Narody te będą widziane w dwóch grupach: w obrazie są one widziane jako kozły i owce. Narody będą od siebie oddzielone. Owce wejdą do królestwa, a kozły na wieczny sąd. Kryterium, według którego odbędzie się sąd, będzie dotyczyło stosunku do braci króla.

Kim są bracia króla? Są to posłańcy narodu izraelskiego, którzy zwiastowali ewangelię wszystkim narodom świata po pochwyceńiu kościoła – w pierwszej połowie ostatniego tygodnia Daniela

²² Jest to obecnie piąta grupa wyjęta spośród narodów, którą musimy wziąć pod uwagę rozpatrując wydarzenia czasów końcowych. Chciejmy przypomnieć sobie niektóre z nich: władcy Europy, król południa, narody sąsiadujące z Izraelem, Rosja i jej sprzymierzeńcy oraz pozostałe narody. Jest także wielce prawdopodobne, że zostaną wtedy osądzone wszystkie narody, których siły wojskowe przebywały kiedyś w Palestynie.

(Mat. 24,14). Czynie to oni z pełnym poświęceniem, narażając swoje życie, ale napotkali na niespotykaną wrogość i sprzeciw.

W czasie zgromadzenia narodów Pan będzie brał pod uwagę to, co uczyniono jego braciom w czasie tego trudnego okresu i traktował to tak, jakby uczyniono to jemu samemu. Na pełne zdziwienia pytania obu grup, kiedy mieli oni spotkać króla, On im wyjaśnia, że chodzi o potraktowanie Jego braci. „Owce“ przyjęły ewangelię i udowodniły to przyjęciem posłańców króla, jego braci. Jednak „kozły“ okazały odrzucenie ewangelii przez to, że nie przyjęły, nie napiły, nie nakarmiły i nie przyodziały tych posłańców, jak również nie odwiedziły ich w więzieniu.

Myszę, że nie musimy wyobrażać sobie tego sądu tak, że poszczególne osoby tworzące zebrane narody będą musiały być osobiście zgromadzone w Jerozolimie. Będzie raczej tak, że wyrok sądu zostanie wydany w Jerozolimie – najprawdopodobniej w obecności poselstw tych narodów, które zjawią się tam w czasie corocznej pielgrzymki w trakcie trwania królestwa pokoju. Miejsca takie jak Mateusz 13,38-43,49.50 są wskazówką do takich wniosków.

TYSIĄCLETNIE KRÓLESTWO POKOJU

Wraz z wydarzeniem, którym mamy się obecnie zająć, zamykają się w pewnym sensie czasy końca. Na obecnym etapie rozważania znajdujemy się w czasie Królestwa Pokoju, który był obiektem wielu biblijnych prorocत्व. Aby to potwierdzić, zacytujmy odcinek z prorocत्व Izajasza 65.

„Oto Ja stworzę nowe niebo i nową ziemię i nie będzie się wspominało rzeczy dawnych i nie przyjdą one na myśl nikomu. A raczej będą się radować i weselić po wszystkie czasy z tego, co Ja stworzę, bo oto Ja stworzę z Jeruzalemu wesele, a z jego ludu radość! I będę się radował z Jeruzalemu i weselił z mojego ludu, i już nigdy nie usłyszysz się w nim głosu płaczu i głosu skargi. Nie będzie już tam niemowlęcia, które by żyło tylko kilka dni, ani starca, który by nie dożył swojego wieku, gdyż za młodzieńca będzie uchodził, kto umrze jako stuletni, a kto grzeszy, dopiero mając sto lat będzie dotknięty klątwą. Gdy pobudują domy, zamieszkają w nich, gdy zasadzą winnice, będą spożywać ich plony. Nie będą budować tak, aby ktoś inny mieszkał, nie będą sadzić tak, aby ktoś inny korzystał z plonów, lecz jaki jest wiek drzewa, taki

będzie wiek mojego ludu, i co zapracowały ich ręce, to będą spożywać moi wybrani. Nie będą się na próżno trudzić i nie będą rodzić dzieci przeznaczonych na wczesną śmierć, gdyż są pokoleniem błogosławionych przez Pana, a ich latorośle pozostaną z nimi. I zanim zawołają, odpowiem im, i podczas gdy jeszcze będą mówić, Ja już ich wysłucham. Wilk z jagnięciem będą się paść razem, a lew jak bydlę będzie jadł sieczkę, wąż zaś będzie się żywił prochem. Nie będą źle postępować ani zgubnie działać na całej świętej górze – mówi Pan.” (Iz. 65:17-25).

Jednym z miejsc mówiących o tym, że królestwo pokoju trwać będzie tysiąc lat jest Objawienie 20,2-7. Znajdujemy to wyrażenie sześć razy.

Następne miejsca mówiące o tym to: Psalm 22,26-31; Psalm 45; 72; 110; 111; 132; 133; 145, Izajasz 2,2-4; 9,6; 11,6-16; 25,6-8; 32,1-5.15-18; 33,17-20; 35,1-10; 54,13; 66,10-14.18-24; Jeremiasz 31,31-40; potem Ezechechiel 40-48, gdzie dokładnie jest opisana nowa świątynia, która powstanie w tysiącletnim królestwie; Daniel 7,27; Ozeasz 14,4-8; Joel 3,17; Amos 9,11-15; Sofoniasz 3,5.9-20; Aggeusz 2,7-9; Zachariasz 6,13 i 14,6-21.

W tym momencie Król Sprawiedliwości wjeżdża do Jerozolimy i zasiada na tronie chwały. Zniszczy on częściowo ze swoim narodem wszystkich wrogów Izraela. Wszystkie najstraszniejsze sądy, o których mówi księga Objawienia, dotkną mieszkańców ziemi. W okresie „zmierzchu chrześcijaństwa“, kiedy Bóg mógł podarować człowiekowi wspaniałe błogosławieństwa, ludzie odwrócili się od Boga i oddali się panowaniu zwierzęcia, za co wielu z nich zginęło. Natomiast ci, którzy będą jeszcze żyć to tacy, którzy nie słyszeli wcześniej ewangelii łaski i nie mieli okazji się nawrócić.

Wszyscy Żydzi, którzy przyjęli antychrysta jako mesjasza, również zginą w czasie wojen. Żaden bezbożny Żyd nie wejdzie do tego Królestwa: „*A twój lud będą stanowić tylko sprawiedliwi*“ (Iz. 60,21). Sąsiednie ludy arabskie będą pokonane, a w końcu i armia rosyjska polegnie na górach Izraela.

Chociaż nastaną wtedy straszne sądy, jednak Bóg zostanie przez to uwielbiony; wtedy dopiero Jego sprawiedliwość, jak nigdy, rozprzestrzeni się po całej ziemi. Wspominając te sądy Izajasz pisze: „*Lecz Pan Zastępów będzie wywyższony przez sąd, a Święty Bóg okaże się świętym przez sprawiedliwość*“. Skutkiem tego ziemia pełna będzie poznania Pana, tak, jak ziemia przykrywa

dno morza (Iz. 11, 9). Oprócz tego mieszkańcy ziemi uczyć się będą sprawiedliwości, kiedy Bóg ześle na ziemię sąd (Iz. 26,9.) Tak, ziemia musi być oczyszczona przez sądy. Bóg usunie wszystkich swoich wrogów i przez to przygotowuje podstawy dla swego królestwa, w którym panować będą sprawiedliwość i pokój. Chociaż tak bardzo zatrzącać nas może myśl o nadchodzących sądach (pomimo, że prawdziwego kościoła nie będzie już na ziemi), to jednak bardzo się cieszymy z tego, że w efekcie zostanie przygotowany grunt pod to królestwo.

Wróćmy teraz z powrotem do Izajasza 65. Cytowany fragment rozpoczyna się od stwierdzenia, że Bóg stworzy nowe niebo i nową ziemię. Jeśli czyta się ten fragment powierzchownie i porówna z Obj. 20,11 i 21,1, można by odnieść wrażenie, że to nowe stworzenie odnosi się do przyszłego, wiecznego stanu (patrz rozważanie później). Jednak Izajasz 65,20 wyraźnie ukazuje, że na opisanej przez niego „nowej ziemi” występuje dalej śmierć i sąd. Jeśli weźmie się dodatkowo pod uwagę, że starotestamentowe proroctwa nie wychodziły poza obręb tysiącletniego królestwa, to staje się jasne, że „nowe niebo” i „nowa ziemia” z Izajasza 65 odnosi się do oczyszczonego nieba i oczyszczonej ziemi na okres tego królestwa.

Z tego wynika jasno, że nowe stworzenie daje początek temu królestwu. W tym sensie mówił także Pan Jezus o nowonarodzeniu (Mat. 19,28). Bóg otoczy Jerozolimę weselem, a swój lud zachowa w radości (w. 19). W czasie tym śmierć będzie wyjątkiem i dotknie człowieka jedynie za jawny grzech odstępstwa od Boga. Żadne dziecko nie urodzi się martwe. Starzec dożyje sędziwego wieku. Nikt z ludzi, również żyjących przed potopem, nie przekroczył wieku tysiąca lat, co w przyszłości będzie regułą dla ludzi, którzy wejdą do Tysiącletniego Królestwa. Matuzalemowi, mężowi starotestamentowemu, brakowało 31 lat do osiągnięcia wieku tysiąca lat. (1 Moj. 5,27). Jeśli ktoś umrze jako stuletni – a będzie to miało miejsce w przypadku jawnego grzechu, będzie nazwany młodzieńcem.

Bóg spełni różnorodne proroctwa, które dał swojemu ludowi. Będzie on miał udział we wszelkich błogosławieństwach nowego stworzenia, korzystał ze wszelkich zmian związanych ze wspaniałymi błogosławieństwami tego królestwa. Oni postarają się współtworzyć „rajskie” warunki: będą budować i zakładać winnice, tak, jak to czytaliśmy w powyższym tekście.

Nastaną też ogromne zmiany w świecie zwierząt. Wilk i jagnię będą się razem paść, co dzisiaj jest nie do pomyślenia. Lew będzie kar-

mił się słomą tak jak wół. W świecie zwierząt ustanie wzajemne uśmiercanie i pożeranie się tak, jak to ma miejsce w obecnym czasie. Przekleństwo, które na wskutek upadku człowieka wpłynęło na świat zwierząt, zostanie w wielkiej części zawieszony: Wąż będzie nadal pełzał na swoim brzuchu i karmił się prochem (por. 1 Moj. 3,14).

Opis ten daje nam małe wyobrażenie o zmianach, które nastąpią w tym czasie. Teraz chcielibyśmy raz jeszcze zebrać cechy charakteryzujące Tysiącletnie Królestwo Pokoju.

1. Chrystus będzie królem w Jerozolimie nad całą ziemią (Iz. 24,23; Zach. 14,9).
2. Jerozolima stanie się metropolią, z której rozciągać się będą rządy nad całą ziemią.
3. Jerozolima z jej świątynią stanie się miejscem prawdziwego uwielbienia. Wszystkie narody (tzn. wyznaczeni przedstawiciele) będą musiały stawić się w Jerozolimie raz w roku, aby obchodzić tam święto namiotów, w przeciwnym razie na kraj nie spadnie deszcz (Zach. 14,16-19).
5. Szatan i jego demony będą związani na tysiąc lat (Obj. 20,2,7; Iz. 24,21.22).

6. Ludzie nie będą umierali, jeśli nie będą występowali przeciwko prawym rządóm Chrystusa.
7. Grzechy z nieświadomości będą wybaczone na gruncie ofiary za grzech, gdyż znów będzie wprowadzana służba ofiarnicza (Ezech. 40-48).
8. Choroby będą dotykały ludzi jedynie w przypadku Bożego ćwiczenia, będzie jednak środek leczący: Ezech. 47,12; Ps. 103,3; 2 Moj. 15,26.
9. Nastaną poważne zmiany w naturze: obok zmian w świecie zwierząt nastaną również zmiany właściwości powierzchni ziemi (Zach. 14,10).

W końcu Tysiącletniego Królestwa szatan będzie raz jeszcze wypuszczony na wolność i będzie miał możliwość zwodzić narody. Posłuży się on przy tym narodem, który jest najbardziej oddalony od Jerozolimy. Wzmianka o Gogu i Magogu może dać nam wyobrażenie o tym, jaką rolę odegra w całej tej sprawie Rosja. Naród ten po tysiącletnim panowaniu Chrystusa powróci do swej ateistycznej przeszłości i będzie przewodził powstaniu przeciwko Bogu, kiedy narody zbuntują się, aby

walczyć z Jerozolimą. Bóg zniszczy je ogniem z nieba (Obj. 20,7-9). Są tam w trzech wierszach bogato opisane wydarzenia o końcu Tysiącletniego Królestwa.

W Księdze Objawienia 20,10 został opisany ostateczny sąd nad szatanem: „*A szatan, który ich zwodził, został wrzucony do jeziora z ognia i siarki*”. W tym momencie szatan podzieli swój los ze zwierzęciem i fałszywym prorokiem, którzy dostali się tam już przed tysiącem lat. „*I będą tam dręczeni dniem i nocą na wieki wieków*” (w. 10). Ich sąd nigdy się nie zakończy. Czy nie jest to straszne, kiedy w następnych wierszach czyta się o ludziach, którzy dostali się na miejsce wiecznego potępienia? Wcześniej będą musieli jednak stanąć przed wielkim białym tronem i zostać osądzeni.

WIELKI BIAŁY TRON – SĄD NAD UMARŁYMI

„I widziałem, wielki biały tron i tego, który na nim siedzi, przed którego obliczem pierzchła ziemia i niebo, i miejsca dla nich nie było. I widziałem umarłych, wielkich i małych, stojących przed tronem; i księgi zostały otwarte; również inna księga, księga żywota

została otwarta; i osądzeni zostali umarli na podstawie tego, co zgodnie z ich uczynkami było napisane w księgach. I wydało morze umarłych, którzy w nim się znajdowali, również śmierć i piekło wydały umarłych, którzy w nich się znajdowali, i byli osądzeni, każdy według uczynków swoich. I śmierć, i piekło zostały wrzucone do jeziora ognistego; owo jezioro ogniste, to druga śmierć. I jeżeli ktoś nie był zapisany w księdze żywota, został wrzucony do jeziora ognistego”

(Obj. 20:11-15).

Kto jest tym, który siedzi na tronie, którego imię nie zostało podane? Nikt inny jak Pan Jezus Chrystus, gdyż podczas swojego życia na ziemi mówił On o tym, że Bóg Jemu, Synowi Człowieczemu, oddał cały sąd (Jana 5,22.27). Bóg chciał, aby w końcu wszyscy ludzie czcili Syna, nawet wtedy, jeśli będą musieli przed nim ugiąć swoje kolano jako przed swoim sędzią (por. Fil. 2,9-11).

Czy mogę zapytać ciebie w tym momencie, czy ty już uwielbiłeś Syna? Jest to w twoim życiu rozstrzygające pytanie. Chodzi o twój osobisty stosunek z Nim – Tym, który na krzyżu Golgoty oddał swoje życie za wszystkich grzeszników takich jak ja i ty. Możemy w tym życiu uczcić Syna Bożego jedynie w tym, że Jemu uwierzymy i Bogu

wyznamy szczerze swoje grzechy. Czy znasz już Go jako swojego Zbawiciela? Jeśli nie, to uczyn to jak najprędzej. Nie mogę polecić ci nic lepszego od czytania Ewangelii Jana, wraz z poważną modlitwą do Boga, aby objawił tobie Syna.

Przed tym, który siedzi na tronie, pierzchną ziemia i niebo. Muszą one dać miejsce nowemu stworzeniu. I wtedy Jan widzi umarłych stojących przed tronem. Chociaż ci ludzie zmartwychwstaną, będą jednak nazwani „umarłymi”. Duchowo są oni oddaleni od Boga. Stoją tam wszyscy, wielcy i mali – różnica ta dotyczy ich pozycji, jaką mieli za życia na ziemi. Będą tam ludzie, których imiona były na ustach innych ludzi przez stulecia czy nawet tysiąclecia, będą tam ludzie, o których po śmierci nikt już nie myślał. Tam będą żebracy i władcy, bogacze i biedni, wielcy i mali, tam będzie... mąż i żona, których spotkałeś w swoim życiu, mój wierzący przyjacielu, i którym nie zwiastowałeś ewangelii...

Zostały otworzone księgi – księgi, w których były zapisane grzechy tych wielu ludzi. Są nad umarłymi odpowiadał dokładnie temu, co było napisane w księgach. Oni zostali osądzeni według swoich uczynków. Miara ich kary była zależna od wielkości ich występków. Była tam także inna księga, mianowicie księga żywota.

I jeśli ktoś nie był zapisany w księdze żywota, ten został wrzucony do jeziora ognistego.

Wszyscy umarli nie popadli tylko w cielesną śmierć – pierwszą śmierć – lecz także w śmierć drugą, wieczną, niekończącą się śmierć, jezioro ogniste. Straszne w tym jest to, że druga śmierć nie zmienia ich osobowości, nie kończy egzystencji. Nie, wręcz przeciwnie, umarli ci będą dręczeni przez całą wieczność dniem i nocą. Chociaż Pan w Mat. 25,41 nazywa „ogniem wiecznym“, przygotowanym dla diabła i jego aniołów, to wszyscy ludzie, którzy pójdą z nim będą dzielić jego (diabła) los.

Jeśli ktoś nie nawróci się z serca do Pana, tzn. nie wyzna mu szczerze swoich grzechów, tego imienia nie może Pan zapisać w księdze żywota. Będzie on wrzucony do jeziora ognistego. Będzie to ostatnia rzecz, którą zrobi Bóg, zanim uczyni nową ziemię i nowe niebo.

Tak to dotknęliśmy tematu, który dotyczy wiecznego stanu.

PRZYSZŁY WIECZNY STAN

„I widziałem nowe niebo i nową ziemię; albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma. I widziałem

miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak przyozdobiona oblubienica dla męża swego. I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi, I otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły. I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko nowym czynię. I mówi: Napisz to, gdyż słowa te są pewne i prawdziwe, I rzekł do mnie: Stało się. Jam jest alfa i omega, początek i koniec. Ja pragnącemu dam darmo ze źródła wody żywota. Zwycięzca odziedziczy to wszystko, i będę mu Bogiem, a on będzie mi synem. Udziałem zaś bojaźliwych i niewierzących, i skalanych, i zabójców, i wszeteczników, i czarowników, i bałwochwalców, i wszystkich kłamców będzie jezioro płonące ogniem i siarką. To jest śmierć druga (Objawienie 21:1-8).

W tych ośmiu wierszach znajdujemy opis wiecznego stanu: Jan widzi nowe niebo i nową ziemię. Pierwsze niebo pierzchnęło przed sędzią siedzącym na wielkim białym tronie.

W nowym stanie Bóg będzie miał na ziemi wewnętrzny, ścisły kontakt z człowiekiem. Bę-

dzie mieszkał pomiędzy ludźmi w sposób obecnie dla nas zupełnie niezrozumiały. Wszyscy ludzie na ziemi będą Jego ludem.²³ Nie będzie już wtedy wielu narodów.

Bóg będzie pieczołowicie troszczył się o każdego pojedynczego człowieka: będzie On dla swoich dzieci jak matka, która otrze ich łzy i w ten sposób wymaże wspomnienia wszelkich ciężkich doświadczeń. Nie będzie już wtedy śmierci ani smutku, ani krzyku ani mozołu. Pierwsze rzeczy przeminą – Bóg uczyni wszystko nowym.

Temu, kto zwycięży, będzie On Bogiem, a on Jego synem. Czy nie jest to cudowne, wieczne błogosławieństwo, aby w ten sposób znać Boga?

Na końcu tego odcinka jest jeszcze wyliczonych osiem grup grzechów. Bóg udziela w ten sposób jeszcze jednego ostrzeżenia oraz odpowiada na pytanie, którzy ludzie nie będą mieć udziału w tym wspaniałym stanie na nowej ziemi, lecz zostaną na wieki wrzuceni w jezioro gorejące ogniem i siarką.

²³ Wierzący czasu łaski będą mieli swój dom w domu Ojca. Jeżeli będą oni widziani na nowej ziemi jako „przybytek Boży”, oznacza to, że Bóg mieszkający pośród ludzi na nowej ziemi nie będzie tego czynił bez zgromadzenia, które w wieczności będzie Jego „mieszkaniami”.

1. Wszyscy bojaźliwi: są to ludzie, którzy byli na ziemi bojaźliwi i z tego powodu nie nawrócili się do Boga
2. Niewierzący: są to ludzie, którzy nie chcieli uwierzyć Bogu. Albo inaczej mówiąc, nie chcieli być Bogu posłuszni. Dosłownie oznacza to: okazali się niewierni.
3. Skalani: Splamieni przez różne obrzydliwości ludzie to niekoniecznie ci, którzy uwielbili obraz wystawiony przez antychrysta. Są to wszyscy, którzy się splamili uwielbianiem wszelkich obrzydliwości.
4. Mordercy: pierwszy narodzony na ziemi człowiek, pierworodny Adama i Ewy, okazał się mordercą, który zabił swojego brata – Abla – z motywów religijnych. Czy tego rodzaju mord nie został dokonany także na Synu Bożym?
5. Wszetecznicy: to ci, którzy uprawiali niedozwolone współżycie. Wszeteczeństwo to nie tylko grzech, z powodu którego zostały zniszczone Sodomia i Gomora, lecz także moralny stan, w który popadł współczesny człowiek.
6. Czarownicy: są ludźmi, którzy w jakikolwiek sposób stykają się z okultyzmem i w ten sposób weszli w szatańskie związki.

7. Bałwochwalczy: są to ludzie, którzy zamiast uczcić Boga, służyli innemu bogu. Są to także ci, którzy czcili zwierzę i fałszywego proroka. Nierzadko ich bogiem było ich własne ja, któremu służyli.
8. Kłamcy: kłamstwo nie jest w oczach Bożych żadnym małym grzechem. Czy jest w ogóle taki człowiek, który nie zgrzeszył?

Działem tychże ludzi jest jezioro gorejące ogniem i siarką. Zauważamy, że nie ma ucieczki przed tym sądem, drugą śmiercią, chyba, że ktoś podczas swojego życia na ziemi wyznał Bogu swoje grzechy i przyjął Pana Jezusa i Jego dzieło dla siebie.

Nie jest tak, że Bóg kiedyś unicestwi tych ludzi; o czymś takim Biblia w ogóle nie mówi. Mówi ona jasno, że wszyscy ci, którzy zostaną wrzuceni do jeziora gorejącego ogniem i siarką, będą tam cierpieli wieczne męki.

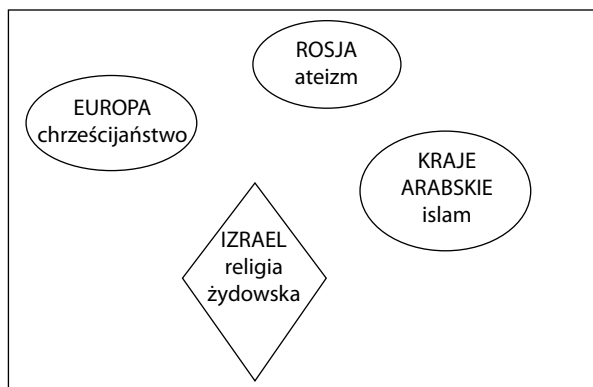
ZAKOŃCZENIE – FINAŁ

Czy w świetle tych zdarzeń możemy ocenić to, co dzieje się obecnie?

Niedawno, podczas przerwy obiadowej, prowadziłem rozmowę z pewnym handlowym

partnerem. Zaczęliśmy rozmawiać o wojnie w Zatoce Perskiej i możliwych jej następstwach. Pytaliśmy siebie nawzajem jak rozwiązać trwałe istniejące problemy. Mój rozmówca uważał: „W gruncie rzeczy chodzi tu tylko o wojny religijne”. To uczyniło mnie bardziej czujnym. Przez chwilę myślałem, po czym odpowiedziałem: „Myślę, że ma Pan rację.” Wyjąłem kartkę papieru z mojej teczki i zapytałem go, czy mogę mu naszkicować, co na ten temat mówi Biblia.

Na środku stołu położyłem papier i narysowałem poniższy szkic:

Wspólnie spoglądaliśmy na kartkę papieru, a ja powtórzyłem swoje pytanie: „W jaki sposób można stworzyć pokój na Bliskim Wschodzie?”

Mój partner przez chwilę milczał, po czym odpowiedział: „Przez pozbycie się Izraela”. Dokładnie to jest zamiarem Arabów.

Potem w kilku słowach wyjaśniłem swojemu rozmówcy co się wkrótce stanie: najpierw nastąpi atak Egipcjan na Izrael, następnie straszny najazd króla północy na Palestynę, a następnie na Egipt, aż w końcu marsz królów europejskich do Armagedon, gdzie zostaną zniszczeni przez Chrystusa. Później nastąpi koniec króla północy, sąsiednich krajów arabskich, a w końcu atak wojsk rosyjskich i ich porażka w górach izraelskich.

Rozpocząłem kreślić okręgi jeden za drugim: najpierw okrąg oznaczający chrześcijaństwo ostatnich dni, następnie okrąg krajów arabskich i w końcu Rosję. Co jeszcze pozostało? Mikroskopijny Izrael.

Następnie powiedziałem: „Bóg zatroszczy się o to, aby konflikt bliskowschodni został rozwiązany, ale nie tak, jak wyobraża to sobie większość ludzi.”

W czasie moich wyjaśnień zacytowałem wiele miejsc biblijnych. Mój rozmówca poprosił mnie, abym zapisał je na kartce papieru. Powiedział: „Chętnie przeczytam je sobie dzisiaj wieczorem w domu z mojej Biblii.” Uczyniłem to oczywiście chętnie.

„Ale”, powiedział mój rozmówca, „co stanie się ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki?” „Tego nie wiem” – odpowiedziałem. „Według mojej oceny Biblia nie czyni żadnej konkretnej wzmianki o Ameryce. Leży ona poza zasięgiem widzenia proroków. Nie można więc jednoznacznie powiedzieć, czy Amerykę należy rozpatrywać jako jedno z Europą, czy straci ona zupełnie swoje polityczne znaczenie.”

„Jeszcze jedno”, powiedziałem, „nie mogę jednak o czymś panu nie wspomnieć. Czy wie pan coś o pochwyceniu wierzących?” „Nie”, odpowiedział on, „o czymś takim nigdy nie słyszałem.” Następnie wziąłem od niego z powrotem kartkę papieru z zapisanymi miejscami z Biblii i na końcu zapisałem miejsce 1 Tes. 4,15-18. Próbowałem mu także bliżej wyjaśnić, co oznacza pojęcie „pochwycenie wierzących”, ale miałem wrażenie, że uznał to za rzecz abstrakcyjną. Cóż mógł o tym myśleć?

Czy jego zainteresowanie Bogiem zostało wzbudzone? Chętnie bym porozmawiał o tym z nim przy najbliższej okazji.

A może do tego czasu Pan przyjdzie?

Słowo końcowe

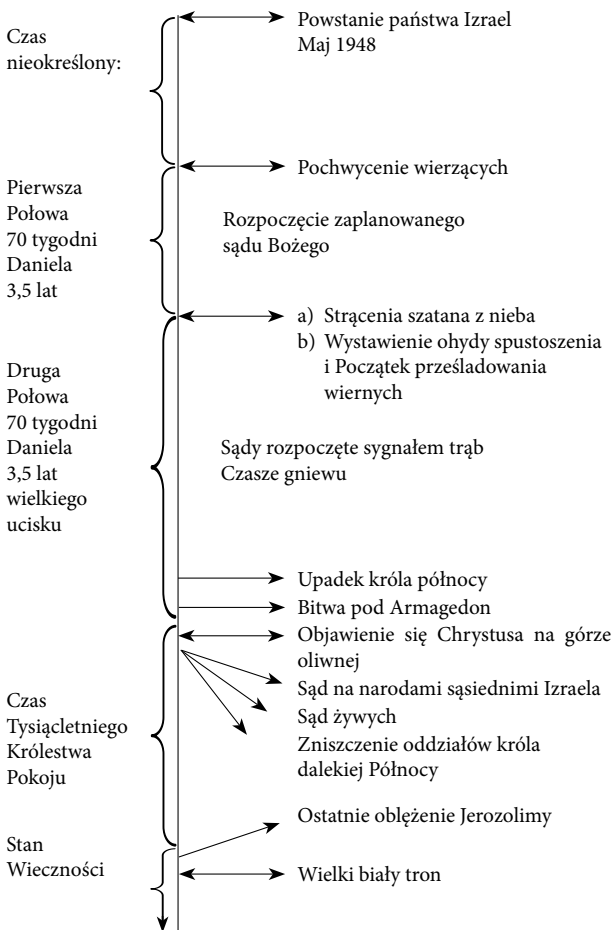
Tytuł tej książki „Czasy końca” został ustalony po napisaniu manuskryptu, a nie na przykład na podstawie wypowiedzi Daniela, który używa tego określenia w Dan. 11,40. Pan Jezus sam trzy razy używa słowa „koniec” w Mat. 24. Jednak ten koniec otwiera drzwi do cudownego nowego początku, mianowicie – do wspaniałego królestwa pokoju.

Jeśli nawet myślimy o potworności tych sądów i przerażeniu, które one wywołają, to z drugiej strony wiemy także, że okres ich trwania będzie ograniczony ze względu na wybranych. Będzie to czas podobny do bólów porodowych poprzedzających poród. Dlatego jest rzeczą całkowicie niestosowną, abyśmy jako chrześcijanie patrząc na ten czas, zwieszali głowy i potwierdzali przez to „koniec świata”. Całkiem przeciwnie – nie tylko zbliża się nasze wykupienie (Łuk. 21,28), lecz Bóg przygotowuje sobie ziemię dla okazania swojej chwały.

Wraz z tym „końcem” nastanie nowy, cudowny początek i Bóg będzie mógł powiedzieć do swojego narodu: „Oto Ja czynię rzecz nową: Już się rozwija, czy tego nie spostrzegacie? Tak, przygotowuję na pustyni drogę, rzeki na pust-

kowiu (Iz. 43,19). Temu, który w swojej ręce trzyma początek i koniec, WIĘCEJ, który sam jest POCZĄTKIEM i KOŃCEM, (Obj. 21,6; 22,13), Jemu niech będzie chwała, moc i siła po wszystkie czasy teraz i na wieki! Amen.

Dodatek I: schemat kolejności wydarzeń

Dodatek II: Przegląd historii kościoła z Objawienia 2 i 3 (siedem orędzi do zborów).

	Zgromadzenie	Rozdział	Znaczenie nazw	Miejsce w historii	Opis Chrystusa	Krótką charakterystyka
1	Efez	2,1-7	Ochotne miasto	Początek historii (29-100); początek odstępstwa	Siedem gwiazd w Jego prawej ręce, przechadzający się pośród siedmiu świeczników	Pierwsze odstępstwo chrześcijaństwa, porzucenie pierwszej miłości.
2	Smyrna	2,8-11	Mirra	Czas prześladowania kościoła (100-300)	Pierwszy i ostatni, który umarł, lecz żyje.	Pan próbuje kościół. Szatan jako lew ryczący
3	Pergamon	2,12-17	Wysoka twierdza	Chryścianizacja państw zachodnich za Konstantyna Wielkiego (300-600)	Ostry miecz obosieczny	Szatan jako anioł światłości. Kościół chroni się pod skrzydłami świata
4	Tiatyra	2,18-29	Brama ofiar, albo ja potępiam	Okres rzymskiego kościoła, okres papieżstwa w okresie średniowiecza (600-1500)	Syn Boży mający oczy jak płomienie ognia, nogi podobne do rozżarzonego mosiądzu	Kościół panuje nad światem
5	Sardes	3,1-6	Pozostający jako resztki	Okres protestantyzmu i pietyzmu (1500-1800)	Ten, który ma siedem Duchów Bożych i siedem gwiazd.	Resztki z Tiatyry, rzymskiego kościoła
6	Filadelfia	3,7-13	Miłość baterska	Okres ogólnościowego przebudzenia (1800-1900)	Święty i prawdziwy, który ma klucz Dawida	Odlączenie się resztki zarówno od Tiatyry jak i od Sardes
7	Laodycea	3,14-22	Prawo ludu	Chrześcijańskie świadectwo w końcowej fazie (1900-?)	Amen, wierny i prawdziwy świadek, który jest początkiem Bożego stworzenia.	Światło Filadelfii zostało znów odrzucone albo stracone

Przy okresach tych przyjmuje się, że ostatnie cztery zgromadzenia (kościół) pozostają aż do przyjścia Pana, gdyż Jego przyjście jest ogłaszane w czterech orędziach.

Dodatek III: Przegląd sądów z Księgi Objawienia (pieczęcie, trąby i czasie gniewu)

	Pieczęcie	Trąby	Czasze
1	Biały koń: Pędzi jako zwycięzca i zwycięża. Pojawienie się potężnego władcy, który rządząc pokojowymi metodami okazuje się bardzo silny (6,1,2)	Grad, ogień, krew na ziemi. Spala się 3 części ziemi; 3 część drzewostanu itd. (8,7)	Ziemia: Na ludzi, którzy mają znamię zwierzęcia i oddają pokłon posagowi spadają ciężkie i złe wrzody (16,2)
2	Koń barwy ognistej: Z ziemi zostaje odjęty pokój. Wybuchają rewolty, wojny domowe, anarchia i terror (6,3,4)	Plonąca góra zostaje wrzucona w morze. 3 część mórz zamienia się w krew. Ginie 3 część statków itd. (8,8,9)	Morze: Zamienia się w krew jakby z umarłego. Gina wszystkie morskie zwierzęta (16,3)
3	Czarny koń: Waga, głód, zalamanie gospodarcze, inflacja, racjonowanie żywności, (6,5,6)	Plonąca gwiazda spada na potoki i źródła wód. 3 część wód staje się gorzka (8,10,11)	Rzeki i źródła wód: Wszystko zamienia się w krew. Pomszczona zostaje krew świętych. (16,4-7)
4	Siwy koń: Śmierć i piekło, głód i dzikie zwierzęta. Ludzie pomrą od głodu, epidemii i morów (6,9-11)	3 część ciał niebieskich ciemnieje. 3 część dnia nie jaśnieje; podobnie noc (8,12)	Słońce: pali ludzi jak ogień. Pomimo wielkiego żaru ludzie bluźnią imieniu Boga (16,8,9)
5	Ołtarz: Męczennicy pierwszych 3/4 roku wołają o pomstę (6,9-11)	Bezbożni Żydzi będą dręczeni przez Asyryjczyków (9,1-11)	Tron zwierzęcia: Królestwo zwierzęcia pogrąża się w ciemnościach a ludzie gryzą swoje języki z powodu bólu i bluźnią imieniu Boga niebios (16,10,11)
6	Słońce, księżyc i gwiazdy: zalamanie istniejącego porządku (6,12-17)	Zgubne wpływy pochodzące z orientu. 3 część ludzi zostaje zabita (9,12-21)	Rzeka Eufrat: Wysychają jej wody; droga dla królów ze wschodu słońca jest przygotowana (16,12)
7	Siedem aniołów – siedem trąb: Najwyższy kapłan dodaje siły modlitwom (8,1-5)	Boży gniew i panowanie Chrystusa (11,15-18)	Powietrze: Nastaje wielkie trzęsienie ziemi. Wielkie miasto rozbite na trzy części. Babilon (=odstępce chrześcijaństwo) zostaje wspomniane przez Boga. Znikają wszystkie wyspy. Nie można znaleźć gór. Ogromne kawały gradu spadają na ludzi, gdyż nadal bluźnią oni Bogu (16,17-21)

Dodatek IV: LITERATURA

1. Panorama Biblii
2. Rozważania Psalmów (H. Rossier)
3. Różnica pomiędzy przyjściem Pana w celu zabrania świętych, a przyjściem w chwale (Vorhoeve)
4. Nadzieja chrześcijan (W.J. Ouweneel)
5. Pochwycenie wierzących – czy dzieci Boże będą przechodzić przez ucisk? (Chr. Briem)
6. Objawienie (William Kelly)
7. Listy do siedmiu zgromadzeń (Chaudier)
8. Symboliczna mowa Objawienia (H. Rossier)
9. Przyszłość (H.L. Heijkoop)
10. Przyszłość miasta wielkiego Króla (W.J. Ouweneel)
11. Wprowadzenie do studiowania prorocत्व (M. Tapernoux)
12. Podstawy Nowego Testamentu, tom 6, Listy Jana, List Judy, Objawienie (F.B. Hole)
13. Przyszła wspaniałość (Scott)
14. Malachiasz, aktualny w czasie obecnym, Hilfe und Nahrung, 26. und 27. Jahrgang (W.A. Lickley)
15. Zarys prorockich wydarzeń, które wkrótce muszą się zdarzyć (E.C. Hadley)
16. Od wieczności do wieczności (A.E. Booth)
17. To, co musi się wkrótce wydarzyć (E. Dönges)

18. Historia świata w wizji proroka Daniela
(Roger Liebi)

Literatura w języku angielskim

1. Exposition of the Revelation of Jesus Christ
(W. Scott)
2. Lectures on The Book of the Revelation
(W. Kelly)
3. Revelation of Jesus Christ (W.R. Hartridge)

WYKAZ SKRÓTÓW BIBLIJNYCH

STARY TESTAMENT

1 Księga Mojżeszowa
2 Księga Mojżeszowa
3 Księga Mojżeszowa
4 Księga Mojżeszowa
5 Księga Mojżeszowa
Księga Jozuego
Księga Sędziów
Księga Rut
1 Księga Samuela
2 Księga Samuela
1 Księga Królewska
2 Księga Królewska
1 Księga Kronik
2 Księga Kronik
Księga Ezdrasza
Księga Nehemiasza
Księga Estery
Księga Joba
Księga Psalmów
Przypowieści Salomonowe
Księga Kaznodziei Salomona
Pieśni nad Pieśniami
Księga Izajasza
Księga Jeremiasza
Treny
Księga Ezechiela
Księga Daniela
Księga Ozeasza
Księga Joela
Księga Amosa
Księga Abdiasza
Księga Jonasza
Księga Micheasza
Księga Nahuma
Księga Habakuka
Księga Sofoniasza
Księga Aggeusza
Księga Zachariasza
Księga Malachiasza

1 Mojż.
2 Mojż.
3 Mojż.
4 Mojż.
5 Mojż.
Joz.
Sędz.
Rut
1 Sam.
2 Sam.
1 Król.
2 Król.
1 Kron.
2 Kron.
Ezdr.
Neh.
Est.
Joba
Ps.
Przyp.
Kazn.
Pn.P.
Izaj.
Jer.
Treny
Ez.
Dan.
Oz.
Joela
Am.
Abd.
Jon.
Mich.
Nah.
Hab.
Sof.
Agg.
Zach.
Mal.

NOWY TESTAMENT

Ewangelia św. Mateusza
Ewangelia św. Marka
Ewangelia św. Łukasza
Ewangelia św. Jana
Dzieje Apostolskie
List św. Pawła do Rzymian
1 List św. Pawła do Koryntian
2 List św. Pawła do Koryntian
1 List św. Pawła do Galacjan
List św. Pawła do Efezjan
List św. Pawła do Filipian
List św. Pawła do Kolosan
1 List św. Pawła do Tesaloniczan
2 List św. Pawła do Tesaloniczan
1 List św. Pawła do Tymoteusza
2 List św. Pawła do Tymoteusza
List św. Pawła do Tytusa
List św. Pawła do Filemona
List do Hebrajczyków
List św. Jakuba
1 List św. Piotra
2 List św. Piotra
1 List św. Jana
2 List św. Jana
3 List św. Jana
List św. Judy
Objawienie św. Jana

Mat.
Mar.
Łuk.
Jana
Dz.Ap.
Rzym.
1 Kor.
2 Kor.
Gal.
Efez.
Fil.
Kol.
1 Tes.
2 Tes.
1 Tym.
2 Tym.
Tyt.
Filem.
Hebr.
Jak.
1 Piotra
2 Piotra
1 Jana
2 Jana
3 Jana
Judy
Obj.

Cytaty z Pisma Świętego podane są wg:

Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Nowy przekład z języków hebrajskiego i greckiego opracowany przez Komisję Przekładu Pisma Świętego.

Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa 1981.

Pismo Święte – największy skarb świata

„Te zaś są spisane, abyście wierzyli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Boga, i abyście wierząc mieli żywot w imieniu jego”

(Ewangelia Jana 20,31)

Czytaj codziennie Biblię –
Boże poselstwo dla Ciebie

ROZPOWSZECHNIANIE LITERATURY
CHRZEŚCIJAŃSKIEJ
40-116 KATOWICE – DĄB, ul. Cicha 22